

Pärskeitä

2 | 2011-2012

Pärskeitä

2 | 2011-2012

Madventures s. 12

To be or not to be s.16

Ressuween s. 6

- 3 **Pääkirjoitus**
- 4 **Where Do We Go from Here**
Future plans of IB2s.
- 5 **Ressu avasi ovensa**
- 6 **Tapahtunutta**
Kuvia kuluneesta syksystä.
- 9 **Tärkeitä päivämääriä**
- 10 **Kymmenen askelta saksalaiseen kouluun**
- 11 **Reisebericht: München 2011**
- 12 **Henkilöhaastattelu**
Kuulusteltavina Madventuresin Riku ja Tunna.
- 15 **Kolumni: Pärstäkerroin**
- 16 **Presidenttispektaakkeli**
Mistä puhuttiin?
- 18 **Odottamisen arvoinen juhla**
- 20 **Novelli: Lankarullia ja pipareita**
- 22 **Opettajien kirjavinkit osa 3**
Vuorossa kieltenmaikat.
- 23 **Column: I B Special**
- 24 **Winkkejä vanhoihin**
- 26 **Ressun historiallisia seuroja ja kerhoja**
- 28 **Kolumni: Kampus vierailee paratiisissa**
- 29 **Hampaankolossa**
- 30 **Sanottua**
- 32 **Sarjakuva**

+Etsi Don Huovisen
tontut lehden sivuilta!

Don Huovinen Wishes You
a Merry Christmas!

Kansikuva:
Sara Laurila

Keskity olennaiseen

Synkkä syksy on takana, mutta vielä on matkaa jäljellä. Abeilla on joulun jälkeen jäljellä 31 päivää, kakkosilla 220, ja ykkösten jäljellä olevat päivät lähestyvät ääretöntä. Jotenkin on kuitenkin jaksettava, jotta lopussa kiitos seisoi yhtä komeasti kuin valkolakki syksyn ylioppilaiden päässä.

Oli kyse kurssivalintojen tekemisestä, toisen vuoden jaksamisesta tai abikevään myllerryksestä, on pyrittävä keskittymään olennaiseen. Harvaa on pienenä pudotettu taikapataan, joka olisi antanut rajattoman motivaation ja jaksamisen, joten on hölmöä vaatia itseltään liikoa. Ylimääräinen kurssi on ylimääräinen kurssi eikä miksiäkään muutu.

Joskus on vaikea erottaa, mikä on ylimääräistä. Tällöin on syytä pohtia, mistä nauttii, mitä tarvitsee ja mihin aika yksinkertaisesti riittää. Suurimman osan lukion kursseista voi opiskella itsenäisesti myöhemminkin ja jopa paremmalla menestyksellä. Lukiossa rasittavasta vierasta kielestä saattaa kehittyä luonnollinen kommunikaatioväline, kun aikuisena muuttaa paikkaan, jossa kieltä oikeasti puhutaan. On siis turha pelätä, että pieni karsiminen vaikeuttaisi suunnattomasti elämää. Se tulee todennäköisesti olemaan pitkällä tähtäimellä hyväksi, ellei sitten päätä lopettaa fysiikan opiskelua ja haluaa fyysikoksi.

Lukion ensimmäisenä vuotena olennaisinta on löytää oma opiskelurytmi. Pitkän kuherruskuukauden päätyttyä alkaa todellinen työnteko ja moni menee siihen harhaan, että uhraa yöunensa kotitehtävien alttarilla. Ensimmäisenä vuotena kerääntynyt univelka ei toisena eikä kolmantena vuotena ainakaan vähene vaan pikemminkin kasvaa, joten pahoista tavoista olisi syytä oppia eroon heti alkuun. Kakkonen saattaa olla ykköstä viisaampi jälkiviisaudessaan, mutta kun vuosi kuluu vain uusia asioita opetellen, vaarana on edelleen ylikuumentuminen. Vasta abia kannattaa aidosti potkia takalistoon. Jäljellä ovat enää viimeinen kevät, yhdet kirjoitukset ja pääsykokeisiin pönttääminen. Kun maali hämmöittää, on syytä panostaa.

Jaksamisen kannalta opiskelun sääntely ei riitä. On myös pidettävä hauskaa. Hypärin saa käyttää kaverin kanssa rupattelun ja illan harrastuksiin. Muuten pää räjähtää. Toisinaan onkin hyvä ottaa lunkisti kuten Riku ja Tunna konsanaan – ainakin lomalla.

Emmi Peltonen

Emmi Peltonen

Päätoimittaja
Emmi Peltonen

Toimitussihteeri
Aino Tuovinen

AD
Markus Haikonen

Vastaava taittaja
Sara Laurila

Toimittajat
Roman Beletski
Axel Hackman
Arianna Iovine
Aleksiina Kallunki
Miska Kangasniemi
Ville Kumpulainen
Malla Laiti
Aurora Lipiäinen

Kia Muukkonen
Markus Myllymäki
Lauri Pykälä
Maria Pykälä
Elisa Päiviö
Otto Räsänen
Julius Seligson
Tiia Takalo
Laura Tuovinen

Kuvittajat
Pan Hirvonen
Miska Kangasniemi
Milla Kangaspunta

Kuvaajat
Roman Beletski
Markus Haikonen
Sara Laurila
Kia Timonen

Ohjaava opettaja:
Tiia Tempakka

Sähköposti
parskeita@gmail.com

Julkaisija
Ressun lukio
PL 3809
00099 Helsingin kaupunki

Where Do We Go from Here?

The UCAS application period is soon coming to an end, with most of the IB students having made their decision in regards to what their future plans are. I decided to investigate what IB students in our school plan on doing after their studies at Ressu come to an end, and how the IB has helped them in their decision process.

When referring to the IB, it is generally thought that students will pursue an academic path devoid of creative endeavours, due to the strict academic nature of the IB studies. This however is not necessarily true. Liisa Raitio and Jaakko Yli-Vakkuri, two students of 09IB, are passionate about the creative art of entertainment. Liisa has applied to universities in England and Scotland with the hope of studying Theatre and Drama. Jaakko has also applied to England in order to study 360(degrees) Media Production, Film Making and Film production. Though Liisa states that she “knew before the IB that [she] wanted to do theatre”, she acknowledges that “CAS activities have inspired [her]” and developed her passion to study theatre. Jaakko also agrees that the IB has given him “plenty of chances to be creative with CAS and most of [his] school projects have been in film format”. Both Liisa and Jaakko have a range of subjects which include Biology, Chemistry, Psychology and Math. However these academic subjects have not withdrawn the creative spur in either, but have allowed them to explore their creative talent and fuel their passion to study what they want.

Students who choose the IB, either do so with the thought of continuing their studies in an English speaking school, or are not Finnish speakers and thus have no other choice. Natalia Kakko, an IB2 student has applied to England and Scotland to study Business, Business and management, and Economics. She hopes to gain entry at St Andrews, a renowned university in Scotland. When inquiring about her choice of studying in the IB she states that for her “there was not really any other option”. Saara Wasama, who’s na-

tive language is Finnish, has chosen the IB for the “challenging education” and the English teaching. She has applied to Cambridge University in England and Harvard College in the U.S. with the hopes of studying History and languages. However not all students choose the IB for the reasons stated above. Liisa Raitio says that she “was a stupid 9th Grader who wanted some challenge”.

Other IB students are content with the education in Finland and are planning on continuing their studies here. Sara Mäkitie wants to study Medicine at the University of Helsinki. She is planning on taking a gap year before her studies in order to experience a variety of things before up taking a rigorous education in Medicine. Though Sara knew that she wanted to study in Finland, she decided to do the IB in order to be able to concentrate specifically on science subjects, and to have a greater opportunity in the case she wanted to study abroad.

Not all students have applied to University, with the intention of taking a gap year before continuing with their academic pursuit. Lauri Pykälä is an example of such a student. He is taking a gap year to do his military service. He also states that during his gap year he wants to experience “wild and totally cool things”. When asking him how the IB has shaped his decision in taking a gap year he answered that “Maybe [he’ll] appreciate the freedom more and that TOK will help [him] understand the wild experiences”.

All in all the 2012 IB graduates of Ressu are ecstatic and eager about their future prospects, each diving into different paths in life, whether it is studying abroad, doing something creative, continuing their studies in Finland or taking a gap year. The IB has definitely influenced all of these individuals, and will carry the IB mentality in their future endeavours.

ARIANNA IOVINE

Ressu avasi ovensa

Pärskeiden viime numerossa pohdittiin, mitä ressuista oikein tiedetään vai tiedetäänkö meistä ylipäänsä mitään. Jotkut pitävät kouluumme erittäin sisäänpäin suuntautuneena salaisena yhteisönä. Tällaiset huhut kuitenkin kumottiin lauantaina 12.11., kun koulussamme vietettiin Avointen ovien päivää. Mitä tapahtui, kun rakas lukiomme täyttyi ressujen ystävistä, perheistä, sukulaisista ja naapureista sekä tietysti vanhoista ressuista?

Lauantaina koulumme vilisi ihmisiä. Jo normaalistikin väkeä täynnä olevat käytävät täyttyivät ressujen vanhemmista ja ystävistä. Sama tilanne näkyi myös oppitunneilla, jonne vierailijoilla oli lupa osallistua vapaasti. 45 minuuttia kestävät oppitunnit olivat mukavan lyhyitä ja ytimekkäitä, ja vierailijat saivat hyvän kuvan siitä, millaista opetus koulussamme on. Ressun opiskelijoitakaan lyhennetyt oppitunnit eivät näyttäneet haittaavan.

Mukana tapahtumassa oli Ressun koti ja koulu-yhdistys, joka järjesti tapahtumaan perinteiset arpajaiset sekä kahvion, josta saattoi päivän aikana käydä napsimassa erilaisia herkkuja. Päivän lopuksi saimme myös nauttia konsertista, jossa esiintyi koulumme maineikkaat suur-, mies-, ja kamari-kuoro. Mukana menossa oli lisäksi musiikkiprojekti kurssilais-
set, joiden musikaalisia lahjakkuuksia saimme kuulla.

Mutta mitä mieltä rakkaat vanhempamme, ystävämme sekä sukulaiset olivat tapahtumasta? Kannattaako tämäntyyppisiä tapahtumia järjestää, vai onko päivä kenties aivan turha? Kyselimme lyhyesti mielipiteitä tapahtumassa olleilta, ja mielipide oli lähes kaikilla samankaltainen. Tapahtumaa pidettiin oikein positiivisena ja mielenkiintoisena tapana tutustua kouluun ja sen toimintaan.

”Koulun opetus on erittäin hyvää, ja tapahtumassa on erittäin hyvä ja iloinen fiilis. On mukavaa päästä taas kouluun”, kertoo käytävältä nappaamamme Ilkka Räsänen. Anne Kervinen, ja hänen miehensä Tommi olivat samoilla linjoilla ”Tapahtuma on oikein hieno mahdollisuus. Lisäksi tapahtuma on oikein hyvä tapa saada uusia tuttuja. Hienoa, että tällaisia

järjestetään”. Haastattelimme vanhempien lisäksi myös ressun oppilasta, jotta kuulisimme, mitä opiskelijoilla on sanottavaa päivästä. Toisille päivä oli vain viikonloppua lyhentävä koulupäivä, toisille taas mielenkiintoinen tapahtuma. ”Mielestäni oikein hieno tapahtuma. On mukavaa saada esitellä koulu vanhemmille. AnKolla oli todella hieno oppitunti.” Eve-liina Tiainen kommentoi. ”Vanhemmilleni jäi myös erittäin positiivinen kuva Ressusta. Heidän mielestään opettajat olivat erittäin ammattitaitoisia ja Ressussa oli ilo vierailla.”

Kaikki haastattelemamme ihmiset toivoivat tällaisia tapahtumia useammin. ”Tämän kaltaisia tapahtumia voisi olla pari kertaa lukuvuodessa”, tuumaa Maria Paloheimo. Monet muutkin toivoivat tapahtumia useammin, ja miksei myös muita erilaisia tapahtumia vanhemmille ja vieraille. Näin kaikilla olisi mahdollisuus osallistua, jos ei jostain syystä ollut mahdollisuutta osallistua Avoimien ovien päivään.

Kaiken kaikkiaan tapahtuma siis onnistui oikein hyvin. Vanhemmat pitivät päivästä, ja monille muistui mieleen hyviä muistoja opiskelua ajoilta. Musiikinopiskelijoiden järjestämää konserttia kiiteltiin kovasti. Konsertti oli mukava piristys ja taidonnäyte kaikille tapahtuman lopuksi. Ressut pistävät parastaan myös lauantaina ja antoivat positiivisen, iloisen ja avoimen kuvan kaikille vierailijoille. Eipäs siis turhaa murehdita koulumme maineesta, sillä ressut jos ketkä osaavat pitää koulumme mainetta yllä ja näyttää, että se tulee pysymään korkealla tulevaisuudessakin.

KIIA MUUKKONEN

Brought to You by OPKH

Ressuween

Terveyspäivä

Christmas Lounge

Tapahtumia

Helsinki Regional Debate Contest

Representing our school: Lauri Pykälä and Mikko Karjalainen (non-natives), Sid Oksala and Arianna Iovine (natives).

Pärskeitä wants to congratulate Lauri and Mikko who will move on to the finals held next year.

Ressun Sofia Jordan ja Eerika Niklander osallistuivat Suomen Lucia-kulkueeseen 13.12.

Ressut Saksassa

Syksyn ylioppilasjuhla 2.12.

Itsenäisyyspäivän puheen pitivät Anni Klutas ja Marlon Moilanen.

Uuden ylioppilaan puheen piti Liisa Heinonen.

TAPAHTUVAA

Torstai 22.12.

Talvipäivänseisaus - pohjoisen pallonpuoliskon vuoden lyhin päivä

Perjantai 23.12.

Joululoma alkaa

Lauantai 24.12.

Jouluaatto

Sunnuntai 25.12.

Joulupäivä

Sunnuntai 1.1.

356 päivää maailmanloppuun

Perjantai 6.1.

Loppiainen

Maanantai 9.1.

Takaisin kouluun...

Sunnuntai 15.1.

Teatteridiplomiesitykset

Torstai 19.1.

Ressun päivä!

Sunnuntai 22.1.

Suomen presidentinvaalien ensimmäinen kierros

Torstai 26.1.

Koeviikko alkaa...

Maanantai 6.2.

...ja loppuu

Torstai 16.2.

Penkkarit!

Perjantai 17.2.

Wanhon päivä

Lauantai 18.2.

Hiihtoloma alkaa

Tiistai 21.2.

Laskiainen

Sunnuntai 26.2.

Hiihtoloma loppuu

Keskiviikko 29.2.

Viimeinen tilaisuus vaihtaa mummonmarkat euroiksi!

Mikä Vihreä lippu ja Ympäristöraati?

Ressu on nyt ensimmäistä vuotta mukana Vihreä lippu -ohjelmassa. Vihreä lippu (VL) on Suomen ympäristökasvatuksen seuran organisoima ohjelma, jonka tarkoituksena on vähentää koulujen, oppilaitosten ja päiväkotien ympäristökuormitusta sekä toteuttaa näissä kestävän kehityksen periaatteita.

Vihreän lipun ideaan kuuluu koko koulun osallistuminen. Niinpä koulun ilmoittautuessa mukaan ohjelmaan valitaan oppilaista, opettajista ja henkilökunnasta koostuva Ympäristöraati, joka valitsee lukukaudelle teeman, asettaa siihen kuuluvat tavoitteet, toteuttaa ne ja määrittää koulun VL-tavat eli käytänteet, joita kaikkien toivotaan noudattavan. Lisää infoa Vihreästä lipusta löytyy ohjelman kotisivulta, www.vihrea-lippu.fi.

Ressu tuottaa liikaa jätettä!

Teemamme tänä vuonna on jätteiden vähentäminen. Aloitamme ruokalakampanjalla ja tehostamme kierrätystä. VL-tavat tänä vuonna ovat siis:

1. Syödään lautanen tyhjäksi (= ota vain se, minkä syöt).
2. Lajitellaan oikein.
3. Kierrätetään koulukirjat.
4. Hyödynnetään toiselta puolelta tyhjät paperit. (Siksi IT-tilassa on se loota printterin vieressä!)

VL on myös esillä Ympäristöraadin blogissa ja järjestämme teemapäivän keväällä. Lisäksi eri oppiaineissa tullaan entistä enemmän kiinnittämään huomiota ympäristöteemaan.

Tule mukaan Ympäristöraatiin!

Jos innostuit, inspiroiduit tai sinua ärsyttää koko homma, tule Ympäristöraatiin vaikuttamaan!

*Emma Woivalin
Ympäristöraadin sihteeri*

Kymmenen askelta saksalaiseen kouluun

1. Ai mihin kouluun?

Saksassa nelivuotisen peruskoulun jälkeen valitaan joku kolmesta eritasoisesta koulusta, Gymnasiumista, Reaalschulesta ja Hauptschulesta. Tällä kertaa ei kuitenkaan valita mitään, koska meidän München-porukkamme määränpää oli Thomas-Mann Gymnasium, kolmesta tasosta vaikein, jonka viimeiset vuodet vastaavat suomalaista lukiota.

2. Varo lapsia!

Koulussa meidän ympärillämme pyöri ala-asteikäisiä pikkuisia. Gymnasium todella alkaa viidennellä luokalla, ja siitä kahdennelletoista asti opiskellaan samassa koulussa. Koulussa on pienille oma leikkihuone, jossa voi puuhailla välitunneilla. Siellä pääsee myös maistamaan baijerilaista ruokaa, ainakin jos sattuu kuulumaan suomalaisen vaihtariryhmään. Me söimme koulussa kaksi kertaa yhdessä saksalaisten kanssa.

3. Teititellä!

Saksassa on tärkeää, että muistaa teititellä vanhempia henkilöitä, varsinkin opettajia. Saksalaisten oppilaitten suusta se tuli automaattisesti, eikä varmaan vaatinut enempää ajattelua. Suomalaista varmaankin lohduttaa, että teitittely on saksaksi sinuttelua paljon helpompi verbimuoto. Voi siis onnellisesti mennä luvan kanssa sieltä, missä aita on matalin!

4. Älä säikähdä

Teitittelystä huolimatta saksalaiset juttelivat iloisesti opettajiensa kanssa eikä tunneilla ainakaan ollut parempi työrauha kuin Suomessa. Kohteliaita siellä oltiin, muttei jäykkää.

5. Nostalgiaa

Joka luokan edessä hurisi vanha kunnon piirtoheitin. Tervetuloa takaisin ala-asteelle. Koulussa ei ollut dokumenttikameroita tai smart boardoja, eikä monia tietokoneitakaan tietokoneiluokkien ulkopuolella. Kaikissa luokissa ei ollut myöskään valkokangasta, vaan piirtoheitin heijasti seinälle. Kätevästi opetus tuntui kuitenkin toimivan. Kalvot vaihtuivat sujuvasti ja jos niille kirjoitti, väri tuli juuri siihen, mihin tarkoitettiin. Opettajat osasivat käyttää piirtoheittimiään ilman oppilaiden apua!

6. Oma luokka

Partneriemme koulunkäynti muistutti varsin paljon yläastetta. Suurimmalla osalla tunneista istuivat omat tutut luokkakaverit. Kurssimuotoiseksi saksalaistemme opiskelu vaihtuu ensi vuonna, kuin he siirtyvät yhdennelletoista luokalle ja alkavat opiskella ylioppilaskoetta eli Abituria varten.

7. Latinaa!

Latinanopiskelijat, ette ole yksin! Saksassa monet opiskelevat latinaa useampia vuosia. Se ei ole pakollista, sen sijaan voi lukea esimerkiksi espanjaa ja ranskaa, mutta iso osa valitsee latinan. Kysyin parini äidiltä, miksi, mutta hän ei osannut vastata.

8. Hyvästi jaksot!

Jos inhoaa jatkuvasti edessä hämöttävää koeviikkoa, koko vuoden samana pysyvä lukujärjestys saattaisi olla tervetullut. Huono puoli on se, että opiskelijalla ei ole mitään sananvaltaa omaan lukujärjestyksensä.

9. Apua, läksynkuulustelu!

Suomalaiset järkyttyivät, kun yhteiskuntaopin opettaja käski oppilaan eteen vastaamaan kysymyksiin lukuläksyistä. Oppilas sai myös kuulla kunniansa hieman heikosta osaamisestaan. Epäselväksi jäi, kuinka tyypillistä tällainen on.

10. Kouluruokaa!

Siitä ei voi Saksassa valittaa. On tyhmä, jos ostaa ruokaa, josta ei pidä. Osa saksalaisista ostaa ruokansa, osa tuo kotoa eväät.

+1 Eteläeurooppalaisesta tavasta pitää luokkien seinällä krusifikseja on ollut joskus Suomessakin juttua uutisissa. Me bongasimme yhden luokan seinältä ristin, mutta muualla niitä ei näkynyt.

KATRI MALMI
KUVAT: ALIISA HÄYRY

Reisebericht: München 2011

Alles fing am Donnerstag 20.10.2011 an. Wir Finnen waren ganz schön aufgeregt wegen der Reise, aber zum Glück waren Frau Niku und Herr Walentinsson mit uns. Weil das München-Projekt unterstützt worden ist kriegten wir alle ein bisschen Taschengeld, nur zum Spaß. Die Reise nach München ging gut. Einige waren voll panisch unterwegs, aber die meisten von Uns blieben ruhig. Als wir endlich nach München kamen, waren schon unsere Austauschschülerinnen - und ein Austauschschüler - beim Flughafen und nahmen uns mit. Alle gingen nach Hau-se und blieben dort - mehr oder weniger - bis zum Abend. Am demselben Abend hatten wir noch eine sehr schöne und sicher eine sehr interessante Nachtwächter-Stadtführung. Es handelte über die Geschichte und der Aufwuchs des Stadts Münchens. Zum Schluss waren wir total müde, gefriert und ehrlich gesagt ganz fertig.

Am nächsten Tag, jetzt leben wir also Freitag, war es Zeit für ein gemeinsames Frühstück in dem Gymnasium von Thomas-Mann. Das Frühstück war echt geil: Nutella, Marmelade, Butter, Milch, Nutella, Marmelade, Butter, Milch...! Aber, so essen doch die Deutschen, kein einziges Stück Obst oder Gemüse. Später waren wir Finnen auf den Stunden unser Austauschpartnern. Ganz danach waren wir Finnen auf dem Weg nach der Pinakothek der Moderne. Ach, wie eine schöne Führung durch den Koloss: schöne und nicht so schöne Tafeln, farbreiche und nicht so farbreiche Gemälde und zum Schluss 10 Minuten Zeit um das alles nochmal durchzusehen. Das war aber echt Hammer...

Am Montag waren alle ziemlich wach, weil wir das Schloss Neuschwanstein besuchen würden. Ein riesengroßes Schloss. Mindestens von außen. Von drinnen war es unglaublich schön mit seine goldene Dekorationen und echt kleine Räume. Das Schloss war beeindruckend von innen aber von außen war es noch schöner. Weil der Fahrt schon zu Ende war, mussten wir noch etwas Lustiges ausdenken. Wir beschließen Bowlen zu gehen. Es machte unglaublich viel Spaß. Ich zum Beispiel kriegte etwa 8 Punkte, aber ich bin immer noch stolz über den! Weil es immer feier ist, hatten wir mit uns einige Kuchen und sonstige Süßigkeiten.

Am Dienstag fuhren wir nach Olympiapark. Das war super! Alles war ökologisch und fein. Weil wir so früh zum Park gegangen sind, wollten wir natürlich den Olympiaturm sehen und München von Oben anschauen. Als die Führung zu Ende war hatten wir noch Freizeit. Ein paar andere Leute und ich, wollten unbedingt das Einkaufszentrum von München besuchen. Am Abend hatten wir Feier! Es war nämlich Zeit für den Bayerischen Abend wieder in der Schule. Schon war es ein bisschen traurig, weil wir Finnen an den nächsten Tag wegreisen würden.

Schon war es Mittwoch. Früh am Morgen gingen wir zur Schule und einige Stunden mitzukriegen und am Mittag mussten wir leider unsere Austauschschüler verabschieden. Es war nicht leicht, aber zum Glück kommen sie zu uns nächste April.

Das war unser München-Austausch 2011

JOEL TEVALIN

Henkilöhaastattelussa

Riku ja Tunna

Viime kerralla Pärskeiden henkilöhaastattelussa oli opiskelijoille varsin tuntematon henkilö, mutta tällä kertaa puhuttelullemme vaivautuivat itse Riku Rantala ja Tuomas "Tunna" Milonoff, jotka ovat parhaiten tunnettuja Madventures-matkailuohjelmastaan sekä muutamista kirjoistaan. Näillä miehillä on paljon sanottavaa.

Mikä on teidän paras ja huonoin muisto Ressusta?

Riku: Minulla on kyllä paras muisto se, että vaikka siellä oli luokaton järjestelmä, eikä kiinteitä luokkia, olen tavannut parhaat kaverini sen kautta ja heidän kautta olen tutustunut moniin muihin ihmisiin, jotka ovat edelleen mukana elämässäni, esimerkiksi töissä ja muuallakin. Ei minulla ole mitään yksittäistä anekdoottia. Huonoin lienee se, että kun tuli itse lähiöstä, Puistolasta, ja tulee tuollaiseen klassiseen ja legendaariseen kouluun, niin Puistolaan verrattuna Ressussa joutui oikeasti paiskimaan duunia, että pystyi pärjäämään, se oli kyllä melkoinen isku vasten kasvoja alkuun.

Tunna: Me muodostimme siellä snadin "rebel"-jengin. Sisäänpääsykeskiarvo oli silloin 9,1. Nykyäänhän se on enemmän? Suuruusluokkaa 9,25 tänä vuonna. No niin, mutta siis se tarkoitti, että siellä oli sellaista "ei-itsensäkaltaista" porukkaa. Meillä muodostui loistava seurue. Parhaat hetket olivat niitä, kun sai mennä kahdeltatoista kouluun ja oli siellä kaksi tuntia, ja sitten saikin lähteä jo himaan. Tuossa vaiheessa ei pitäisi puristaa niin kauheasti, kun aivot kasvaa vielä. Se on ihan tosiasia! Pitää ottaa lunkisti. Meitsi otti lunkisti ja oli erittäin hyvä ottaa lunkisti. Se oli ehkä paras muisto sieltä. Vaikka minä olenkin sellainen, että minun pitää tehdä paljon työtä että muistaisin asioita. Varmaan yli kaksi kertaa enemmän kuin Rikun!

Riku: Mutta minä olen törkeän laiska.

Tunna: No joo... Mä vedin lukion lunkisti ja iisisti. Se on paras muisto. Mitäköhän huonoimmasta voisi sanoa, ettei kukaan loukkaantuisi?

Riku: Se kun sinulla oli hirveä kusi-hätä penkkareissa.

Tunna: Joo, tuo on loistava! Minulla oli penkkareissa perin kova kusi-hätä, mutta olin jo lavalla. Silloin oli tosi kova pakkaneen, eikä enää voinut hypätä pois, ja porukkaakin oli katsomassa.

Riku: Tunna urinoi sitten pulloon, ja se oli siihen aikaan diippi läppä. Nykyäänhän vissiin kaikki tekevät niin?

Tunna: Meidän hyvä kaveri Matias teki sivutaulun lavan kylkeen, jossa oli sellainen rillipää jätkä ja siinä luki isoilla kirjaimilla "NÖRTIT". Ja siitä on se kaunis kuva (kaverin isä otti kuvan), kun siinä lukee isolla "nörtti" ja Tunna seisoskelee nurkassa kusemassa pulloon.

Mikä on tärkeintä, mikä jäi käteen Ressusta?

Tunna: Ressussa oli hyvä opetuksen taso. Se oli hyvä, että oli erikoisia kursseja, esimerkiksi "Ressun historia".

Riku: Minä nautin historiasta. Siellä kävi vanhoja ressuja. Esimerkiksi Kata Kärkkäinen kävi siellä. Hän oli melko hottis: pojat istu eturivissä tällä lailla (loksauttaa suun ja silmät auki ja katsoo tyhjyyteen). Hän oli tosi hyvä. Kata kertoi viihdeteollisuudesta, kaikkea siitä, miten se toimii. Hän oli hauska ja fiksu tyttö, tosin emme sen jälkeen toisiamme nähneet. Hannu Karpo oli ollut meitä opettamassa myös. Hän oli hämy äijä, sellainen karvalakkiäijä. Ressussa oli myös loistavia opettajia. Rehtori oli ihan chiiffi! Onkos Ulla Voutilainen muuten vielä ruotsissa? **Hetkinen, ULVO! On hän. Ei tosin meitä opeta.** Voutilainen oli

ihan mahtava! Hieno hahmo. Hänen tunneillaan pidettiin ikkunaa aina auki. Muistan vielä kerran, kun ikkuna oli auki, ja hälytysajoneuvon sireeni kuului siitä erittäin kovaa. Silloin Voutilainen sanoi: "Det här är ingen New York." Tällainen jäi mieleen.

Tunna: Voutilainen oli loistava. Mutta matikka ei ole koskaan ollut minun vahvin ala. Lasken edelleen sormilla.

Riku: Minä vaihdoin lyhyeen matikkaan neljännen laajan kurssin jälkeen.

Miten päädyitte lukion jälkeen tekemään sitä, mitä te nyt teette?

Tunna: Lukion jälkeen kaikki menivät inttiin, mutta minä otin siitä toisen t:n pois ja pistin a:n perään. Siitä tuli Intia ja lähdinkin sinne puoleksi vuodeksi. Se oli melko harvinaista siihen aikaan.

Riku: Meitä oli noin 120 abia, ja vain 10 % lähti jonkin reilaamaan. Tunna oli ehkä ainoa, joka lähti Euroopan ulkopuolelle.

Tunna: Tein sitten sen Intian reissun jälkeen uran elokuvavalaisijana. Talvet olin matkoilla ja loput vuodesta täällä töissä. Tein elokuvia, tv-draamaa, musiikkivideoita ja mainoksia ennen Madventuresia. Toimin siis raskaassa elokuvateollisuudessa.

Riku: Tähän päädyttiin siten, että kesti kauan päättää, mitä me teemme. Ressuhan on nörttikoulu. Mehän olemme myös nörttejä. Moni koulukaveri menikin suoraan oikikseen/lääkikseen/polille tai muuhun sellaiseen, mutta me emme Tunnan kanssa päässeet mihinkään. Se johtui siitä, että oli niin paljon kaikkea muuta. Olin töissä, sitten pääsin Helsingin yliopistoon lukemaan tietojenkäsittelytieteitä. Minut otettiin sisään suoraan yökirjoitusten perusteella. Sitten menin armeijaan. Olin Prismassa töissä koko kouluaajan, välillä myös ahtaajana sata-massa. Myöhemmin löysin tämän kirjoittajan hommani ja pääsin Tampereelle toimittajakoulutukseen. Olin toista vuotta siellä, kun Tunna soitti ja kysyi, että lähdenkö Bangkokiin, kun sai lentoliput alle 3000 markalla, ja parin viikon päästä olimmekin jo siellä. Tunna kertoi jo hurjia juttuja, kun tuli ensimmäiseltä reissultaan takaisin.

Tunna: Jotenkin piti sitten rahoittaa maailmanympärysmatka, niin päätimme vääntää oman tv-sarjan matkoistamme, ja se lähtikin sitten vähän lapasesta.

Millaista oli muuten kouluruokailu silloin?

Riku: Olimme hyvissä väleissä safkamammojen kanssa. Veimme heille kukkia ja muutenkin mielistelimme. Siihen aikaan sellainen erikoisherkkuruoka oli kalapuikot. Niitä sai ottaa 4 tai 5 tsiballetta, mutta meillä oli unlimited kalapuikkojen saanti, kun pidimme rouvat hyvissä väleissä; jäätelöitäkin saimme aina kaksin verroin.

Tunna: Joo ei mitään ongelmia minullakaan ollut, kun silloin söin vielä kaikkea. Kaikki paitsi tilliliha upposi.

Riku: Silloinhan oli lama! Varmaan syvin lama, mitä

"Pitää ottaa lunkisti. Meitsi otti lunkisti ja oli erittäin hyvä ottaa lunkisti."

"Rehtori oli ihan chiiffi!"

on ollut moneen kymmeneen vuoteen, mutta yllättäen ruoka oli silti aika hyvää.

Tunna: Eihän meistä kukaan aterioinut silloin missään ravintoloissa.

Riku: Niin, kuten esimerkiksi kebabilla tai Mäkissä. Ruoka taisi olla myös kalliimpaa näissäkin paikoissa, eikä kebbelöitä edes tainnut olla juurikaan. Missäs jengi nykyään käy kahvilla, silloin kun lintsataan ja mennään vetämään nuuskaa? **Nykyään käydään mm. Barbarossassa.**

Riku: Missäs se on? Eikös jengi mene jauhamaan shittiä ja parantamaan maailmaa kahviloihin? Tässä kohtaa tämä kulttuuri on kyllä muuttunut. Vaihtoehtoja oli muutamia. Stockmannin yläkerta oli yleinen. Sehän on nykyään remontoitu? Sielhän toki sai polttaa tupakkaa. Sitten Holvari oli toinen. Onkohan siellä nykyään joku Orchid Ruttiksen laidalla, sellainen kellarirafla? Sieltä sai olutta ja viskiä sun muuta alaikäisenä.

Tunna: Se oli jotenkin hauska läppä vetää kesken

koulupäivää mallasvalmisteita. Emmehän me tietenkään siis mitään kännejä vetäneet... Mennään seuraavaan.

Hieman cliché, mutta mikä on pahinta tai ikävintä, mitä olette koskaan syöneet?

Riku: Tämä on tosiaan tullut ennenkin, mutta vastaus on aina sama: kulkukoira, erityisesti sen keuhko, on pahaa. Erittäin pahaa. Tämä tapahtui Indonesiassa, jossa se on paikallinen tapa. He kuulivat siellä, että me diggailemme erikoisia herkkuja ja kutsuivat maistamaan. Tämä tapaus synnytti kohun Suomessa. Olimme lööpeissä asti: "Toimittajat paikalla, katsojat raivostuivat, koira syötiin"...

Tunna: Apinan aivot maistuvat aina yhtä pahalta. Nii-tä syödään Amazonin sademetsissä, Brasiliassa ja Perussa.

Mitä tämä tee muuten oli?

Tunna: Fukuchirushi. Tämän voimalla on Madventureskin tehty.

Tuomas "Tunna" Milonoff, 37

Opiskeli jo yläasteen Ressun peruskoulussa, Ressun lukiossa 1987-1994.

Nykyään yrittäjä, perusti tuotantofirman Gimmeyawallet Productions Oy vuonna 2002 Rikun kanssa ensimmäiselle Madventures-matkalle. Ohjaa, kuvaa, johtaa sisältöä ja nykyään myös kirjoittaa.

Riku Rantala, 37

Opiskeli vuoden toisessa lukiossa, mutta ymmärsi, että ainoa tapa saavuttaa ylioppilastutkinto oli luokaton lukio ja opiskeli Ressussa 1991-1993. Toinen Gimmeyawallet Productionsin perustaja. Hoitaa tuotanto-osastoa ja toimii lähinnä sarjassa sekä toimittajana.

Pärstäkerroin

Tammikuussa edessä on jälleen vaaliurnille vaeltaminen. Allekirjoittaneella kuten myös muilla vuoden 1993 alkupuolella syntyneillä käy vuonna 2012 harvinainen demokraattinen onnenpotku: mahdollisuus käyttää tuoretta äänioikeutta tärkeissä vaaleissa jo toisen kerran vajaan vuoden sisällä. Uskon, että monen ressun poliittiset mielipiteet ovat jo vahvat ja varmat. Mutta kuinka me lopulta päätämme, kenen numeron uurnaan pudotamme ja miksi?

Useimmat ihmiset kertoisivat, että heillä on poliittisiin mielipiteisiinsä hyvin perustellut ja fundamentaaliset syyt: usko esimerkiksi vähemmistöjen tasa-arvoiseen kohteluun tai vaikkapa mahdollisuuteen vapaasti perustaa oma yritys. Lopulta yleisesti puoluekannan luokittelemiseen käyttämämme oikeisto–vasemmisto- ja muu puoluejako perustuukin siihen, minkä näemme subjektiivisesti oikeudenmukaisena.

Helsingin Sanomien vaalikone listaa tänä vuonna ne ehdokkaat, joiden vastaukset ovat eniten yhtenevät käyttäjien kanssa ja esittelee lisäksi listan, jossa ehdokkaat on listattu sen mukaan, kuinka moni sanoo oikeasti äänestävänsä heitä. Jutun mennessä painoon vaalikone oli laskenut enemmistölle käyttäjistä sopivimmaksi Vasemmistoliiton Paavo Arhinmäen, kun taas ennakkosuosikki Sauli Niinistön soveltuessa vain alle kymmenesosalle vastaajista. Tästä huolimatta Niinistö johtaa vaalikoneen kyselyyn vastanneiden äänien todennäköisimpänä saajana. Mutta jos oikeasti tärkeitä ovat ne mielipiteet, miksi näin on?

Vastausta voi etsiä mm. tutkimuksista, jotka ovat osoittaneet esimerkiksi ulkonäön merkityksen vaalimenestyksessä: hyvännäköiset ehdokkaat menestyivät paremmin sekä Suomen kunnallis- että eduskuntavaaleissa. Lisäksi on todettu mm. oikeistopuolueiden edustajien olevan komeampia ja kauniimpia. Tämänkaltaiset tulokset ovat varmasti omiaan edistämään politiikan mainetta hämäräpelinä, jossa oikeat ja tärkeät aiheet hautautuvat turhan pinnallisuuden alle.

Mutta vaikka oma suosikkiehdokas saatetaan valita vähemmän rationaalisin perustein, luulisi jokaisen äänestäjän kuitenkin toivovan omien näkemyksiensä edistämistä ja kansanvallan toteutumista, tapahtui se sitten vaikka valitsemalla silmää miellyttävin kandidaatti. Niinhän? Suklaaparatiisin lisäksi Sveitsi tunnetaan toisesta asiasta: se on perinteisesti ollut suoran demokratian mallivaltio, jossa äänioikeutetut ovat kokoontuneet toreille keskustelemaan yhteisistä päätöksistä. Kuitenkin äänestyspaikoille matkustamisen ajateltiin olevan joillekuille liian suuri este, ja järjestelmää muutettiin muutama vuosi sitten niin, että äänestäminen onnistui myös postissa suuremman äänestysprosentin toivossa. Ennakko-odotuksista huolimatta uusi järjestelmä johti äänestysprosentin laskuun. Syyksi ehdotettiin sitä, että kansalaiset kävivät uurnilla lähinnä sosiaalisen pakotteen eikä velvollisuuden tunnon takia. Kun yhteisö ei tiennyt, kävikö Jürgen äänestämässä vai ei, hänellä ei enää ollut syytä tehdä niin.

Edelliset esimerkit saattavat kuulostaa kyynisyydeltä koko poliittista järjestelmää kohtaan, mutta se ei ole tämän kolumnin tarkoitus. Olisi toivotonta ja epätarkoituksenmukaista neuvoa lukijoita välttämään tunteiden ja epärationaalisuuden vaikutusta äänestyskäyttäytymisessään. Lopulta ihmiset ovat aina ihmisiä ja heidän tekonsa sen mukaisia. Menkää siis, ja äänestäkää komeinta tai kauneinta ehdokasta edes siksi, että yhteiskunta käskee teidän tehdä niin!

LAURI PYKÄLÄ

Presidentti

Marraskuun alussa järjestettiin Ressun Presidenttispektaakkeli, joka toi kovan tapahtuma ajoittui presidenttikisan lähtölaukausten aikaan: spek

Marraskuun alussa järjestetty Presidenttispektaakkeli oli ehdottomasti Ressun tapahtumasyksyn kohokohtia. Kyseisenä tiistai-iltana juhlasali oli täynnä kiinnostunutta yleisöä. Ehdokkaiden astellessa sisään kuuluivat raikuvat suosionosoitukset ja jännitystä oli ilmassa järjestäjien lisäksi varmasti koko tapahtumayleisön mielissä. Oppilaskunnan hallituksen puheenjohtaja **Tuomas Sirénin** pitämä avauspuhe muistutti meitä politiikan tarkoituksesta ja kehotti paneelin mainosjulisteen mukaisesti "kuuntelemaan, kysymään, ajattelemaan, innostumaan sekä osallistumaan". Tämän jälkeen paneelia johtamaan kutsuttu entinen ressu **Iina Lahtinen** esitteli ehdokkaat sekä kertoi heille paneelin säännöistä, painottaen ajankäyttöä ja esitellen sekuntikellonsa sekä äänitorven, joka paneelin edetessä tulisi sanavalmiille poliitikoille hyvinkin tutuksi.

Keskustelu alkoi kysymyksillä ehdokkaiden heikkouksista, vahvuuksista sekä lempiaineista koulussa. Kaikki ehdokkaat kokivat vahvuuksikseen poliittista sekä muuta elämäkokemusta. Omia heikkouksiaan poliitikkojen tuntui olevan vaikea keksiä. Erityisesti **Paavo Väyrynen** huokui itsevarmaa olemusta, joka kuului hänen vastauksissaan koko paneelin ajan. Kuitenkaan poikakuoro Väyrykselle, **Niinistö**lle ja **Haavisto**lle ei tuottanut ongelmia myöntää heikkouksiaan musiikin alalla.

Ehdokkaiden seuraavana tehtävänä oli kommentoida piirrosta, jossa esiteltiin menneiden presidenttien saavutuksia heidän käsiinsä piirrettyjen esineiden avulla, sekä keksiä mistä heidät heidän oman kautensa jälkeen muistettaisiin. Niinistö toivoi itselleen antiikin oikeudenmukaisuuden jumalalta tutun vaa'an, kun taas Väyrynen ja **Paavo**

Lipposta tuurannut **Mikael Jungner** ajautuivat kiistaan maapallo kämmenellä -symbolista ja sen yhteydestä **Leniniin**.

Poliitikoille tavanomaiseen tyyliin presidenttikandidaateille oli haasteellista sijoittaa itseään mediasta tutun "nelikenttöjaon" piiriin eli oikeisto-vasemmisto- ja arvoliberalis-akselille. Kaikki ehdokkaat mahtuivat arvojensa puolesta liberaalille puolelle ja oikeisto-vasemmisto-jaon keskimmaiseen neljännekseen. Tehtävän tuloksista sekä muusta keskustelusta välittyi oikeistoliberaalien vankka edustus potentiaalisten vastapainojen perussuomalaisen, vasemmistoliiton sekä kristillisdemokraattien puuttuessa paneelista. Kaikki ehdokkaat olivat samaa mieltä yksinkertaisen koordinaatiojärjestelmän ongelmallisuudesta nykypuolueiden luokittelussa, ja esimerkiksi Haavisto ja Väyrynen painottivat sijoittumistaan perinteisten kategorioiden ulkopuolelle.

Yleisö sai esittää mielipiteensä muutamaa otteeseen ns.kapulakysymyksillä, joista ensimmäinen koski Suomelle pari vuotta sitten tehdyn brändisuunnitelman tulosta. Vaihtoehtoina olivat alkuperäisen, Jorma Ollilan johtaman työryhmän laatimat ehdotukset "rauhanvälitys, opettaminen, arkiluovuus, vesiosaaminen, luonto ja luomuruoka". Yleisön selkeitä suosikkeja olivat rauhanvälitys sekä opettaminen, jotka rohmusivat yhdessä yli kolme neljäsosaa äänistä. Panelisteista Niinistö ja **Eva Biaudet** puolestaan muistuttivat suomalaisten vahvuudesta arkiluovuudessa ja käytännön asioiden hoitamisessa: ovathan meillä poliitikotkin osanneet vaikeiden aikojen koittaessa hoitaa asiat kuntoon yhteistyöllä. Väyrynen puolestaan muistutti brändityöryhmän tuotoksen ulkopuolelle

"Kuuntele, kysy, ajattele, innostu, opi ja osallistu"

Vasemmalta:

Paavo Väyrynen (kesk.)
Ed. Mikael Jungner (sd.)
Eva Biaudet (r.)
Sauli Niinistö (kok.)
Pekka Haavisto (vihr.)

Kuvakooste ei vastaa todellisia äänestystuloksia.

spektaakkeli

lumme jälleen hetkeksi suomalaismedian parrasvaloihin. OPKH:n järjestämä taakkeli oli kolmas ehdokkaita yhteen kokoava paneelikeskustelu.

jääneestä vahvuudesta, suomalaisten puolueettomasta maineesta maailmalla. Ehdokkailta sai lisäksi kannatusta maabrändiajatuksen laajentaminen ja esimerkiksi pohjoismaisen yhteisbrändin rakentaminen.

Vapaamuotoisten kommenttien jälkeen seurasi tiukkoja jaa-ei-kysymyksiä, joihin oli pakko antaa selkeä vastaus, ja perusteluvuorojakin sai vain yhden. Ensimmäisessä, NATO-jäsenyyttä koskevassa kysymyksessä, ehdokkaat olivat yksimielisen kielteisiä Suomen puolustusliittoon liittymistä kohtaan. Myönteisiä ehdokkaat sen sijaan olivat Väyrystä lukuun ottamatta Palestiinalaisvaltion tunnustamista kohtaan. Panelistit olivat lisäksi yksimielisesti yleisen asevelvollisuuden säilyttämisen kannalla, mutta yllättäen Väyrysen, Biaudet'n sekä Haaviston mielestä totaaliikieltäytyjien tuomitseminen vankeuteen ei ole oikein. Panelistit eivät saaneet tilaisuutta esittää, mikä voisi vaihtoehtona korvata nykyisen rangaistuksen asevelvollisuudesta kieltäytymisestä. Presidentinvaalien alla on tietenkin myös ajankohtaista pohtia koko presidentti-instituution tarpeellisuutta. Ehdokkaista yksikään ei ollut valmis tekemään tulevaa työpaikkaansa olemattomaksi, ja yleisöstäkin vain noin yhdeksäsosa poistaisi viran. Ehdokkaat kokivat kuitenkin tarpeelliseksi perustella näkemystään ja muistuttivat yleisöä siitä, kuinka presidentin rooli esimerkiksi ulkopoliitiikan johtajana, Suomea edustamassa, korostuu kansainvälistyvässä maailmassa.

Euroopan Unionin nykyiset talous- ja muut ongelmat panelistit myönsivät, mutta heidän tarjoamansa ratkaisumallit erosivat toisistaan jonkin verran. Paavo Väyrynen aloitti puheenvuorot esittämällä, että Suomen tulisi pyrkiä vahvasti etäntymään vanhojen EU-maiden

keskinäisestä liittovaltiokehityksestä. Haavisto, Jungner, Niinistö ja Biaudet sen sijaan korostivat eurooppalaisen yhteistyön tarpeellisuutta Suomen maailmanlaajuisen kilpailukyvyn säilyttämisessä ehdottaen ratkaisuksi nykyiseen kriisiin tarkemman kontrollin ja rajat euroalueen talouskuriin siitä eroamisen sijaan.

Ulkopoliittinen keskustelu jatkui, kun yleisöltä kysyttiin, onko Venäjä Suomelle potentiaalinen uhka. Pekka Haaviston mielestä suomalaisten suhtautuminen itänaapuriin on aina ollut epäluuloista, mutta tästä tulisi vastaisuudessa päästä eroon esimerkiksi yhteistyöprojektien voimin. Sauli Niinistö ei nähnyt ongelmaa Venäjän erilaisessa demokratiatilanteesta vaan muistutti venäjän-suhteiden parantamisen tärkeydestä sekä kansainvälisellä että Suomen tasolla. Biaudet painotti puheenvuorossaan sosiaalipoliittisen yhteistyön tärkeyttä yli valtionrajojen, esimerkiksi sairauksia vastaan taistelussa.

Viimeisinä tehtävinään ehdokkaat pohtivat tulevaisuutta, ensin ennustamalla sitä 20 vuoden päähän ja sitten antamalla yleisön nuorille rohkaisevan puheen edessä olevia vaikeita aikoja kohtaan. Mieleen jäivät erityisesti Mikael Jungnerin esittämät lohduttavat sanat "jokainen meistä kulkee omaa, yksinäistä polkuaan kohti kuolemaa", joiden jälkeen hän muiden ehdokkaiden tapaan muistutti asioista, mikä tekee polusta mielekkään: asioiden ymmärtäminen, niihin vaikuttaminen ja tärkeiden ihmisten ympärillä pitäminen.

LAURI PYKÄLÄ

Odottamisen arvoinen juhla

Se aika vuodesta, jota kaikki lapsista aikuisiin odottavat kieli pitkällä yhtä paljon kuin kesälomaa, jolloin jopa Suomessa on lupa hymyillä vastaan tulijoille ilman taka-ajatuksia ja jolloin pikkuruisten luukkujen availu on tie taivaaseen, on nyt ihan likellä. Voin jo tuntea sen hengityksen ihollani, lämmittämässä syksyn palelluttamia sormenpäitä ja stressin kiusaamaa sydäntäni. Avainsanoina toimikoot joulu, odotus ja valmistelu!

Jouluun yhdistetään tuhoton määrä tylsiä kliseitä, joiden läpi katsomalla voi löytää aivan uuden maailman. Ei kannata vetää suuta mutruun, koska ensimmäiset joulukuvastot tipahtavat postilaatikkoon lokakuussa – monilla on tuttavita toisella puolen Suomea sekä ulkomailla, ja heille kannattaa lahjat lähettää hyvissä ajoin. Joululauluja ei kierrätetä ja kuluteta sen pahemmin kuin muitakaan hittibiisejä, vaikka siltä tuntuisikin, ja sitä paitsi niissä on yllättävän teräviä viisauksia ja huomioita, jotka tuovat lisää valoa pimeyteen. Tonttulakit ovat oikeasti hauskanmallinen tekosyy käyttää jänniä asusteita, jotka muuten jäisivät kaappiin koiden syötäväksi. Kuusi tuoksuu hyvälle, siitä ei pääse yli eikä ympäri, ja se on niin kovin kaunis olohuoneen nurkassa. Mielipideeroista huolimatta kaikki rakastavat sitä hengähdystaukoa, jonka jouluvapaat tarjoavat talven keskellä.

Keskitalven tapaus tuo paljon kaivattua iloa, pirteyttä ja väriä pimeimpään vuodenaikaan. Ihmiset hymyilevät toisilleen, eikä vastaan tulijoita tuttuun tyyliin lynkata, jos nämä katsovat silmiin ohitse vienosti palloillessaan. Pirteän tarttuvat joululaulut lisäävät tunnelmaa! Tutut Petteri Punakuono ja Joulumaa saavat joka vuosi rinnalleen vähemmän tunnettuja, mutta ah niin ikijouluisia hittejä, joiden tahdissa ei voi olla eksymättä joulumielen tielle.

Valojen ripustelu ympäriinsä ei ole pahasta, vaikka välillä kilpavarustelu meneekin tarkoituksen edelle. Kauniit valoköynnökset ja hehkuvat kynttilät lisäävät juhluvuuksi ja tunnetta siitä, että jälleen on yksi kaamos käytännössä selätetty. Kaupungit täyttyvät mitä upeimmista koristevaloista, jotka piristävät ankeintakin katunäkymää loihtien sen totta-taalisuuteen ilmeeseen.

Joululla on tärkeä rooli kansantaloudessa ja yritysten vuosituloksen parantamisessa. Joulun alla löytyy päätöksiä niin moneen lähtöön, että aivan jokaisella on mahdollisuus tienata vähän ylimääräistä omiensa ilahduttamiseen. Vaikka monet arvostelevat kuusijuhlan kaupallistumista ja rahalla pelaamista, eivät he voi kieltää työllistäviä vaikutuksia. Posti tarvitsee kiireapulaisia, kaupat kaipaavat enemmän apulaisia kuin olisi tarjolla ja julkisen liikenteen on pakko pyöriä. Monien järjestöjen edustajat keräävät rahaa paketoimalla lahjoja tai pitämällä myyjäisiä.

Aattona Pukin puvussa huhkivat henkilöt ilahduttavat lukemattomia lapsia pelkällä sisään tulollansa, että heidän palveluksiensa arvoa on vaikea mitata rahassa. Irtoparran kasvoilleen vetäneet ihmiset ansaitsevat toki mainittavia summia, mutta ennen kuin alkaa nalkuttamaan röyhkeydestä kannattaa vilkaista lasten hehkuvia kasvoja ja tunnustella mitä kaikkea ilmapiirissä havaitsee. Pari tuntia omasta aattoillan vietosta ei ole mitään, kun vertaa siihen onnellisuuden määrään, jota pääsee tuottamaan.

Lähimmäisen rakastaminen on ihanaa, ja sukujuhla on mitä parhain tilaisuus korjata vuoden aikana tehdyt virheet. Elma-tädin viisikymppisten unohtaminen ei tunnu niin pahalta, jos tekee kaikkensa osoittaakseen, että on pahoillaan. Kaukaisempien sukulaistenkin kuulumisia kantautuu korviin, eivätkä he vain painu harmaiksi varjoiksi jonnekin taustalle. Sukulaisiaan ei voi valita, mutta jouluna saa ja kannattaa ottaa ilo irti kaikista niistä ihanuuksista, joita löytyy!

Kun olemme kovasti pieniä ihmisiä, lapsosia vasta, rakastamme koko pienen sydämemme voimalla kaikkea mahdollista, mitä joulun meille tuo: yhdessä olemista, joulukalenterin luukkujen availua ja tietenkin sitä kaikkein jännittävintä osaa – Joulupukkia! Pukki merkitsee niin paljon pienen lapsosen elämässä, vaikka materia ei edes houkuttaisi. Lahjat näyttelevät isoa osaa joulurutiineissa, mutta ei niillä voi kaikkea korjata.

Kasvaessamme muutamme hieman vaativammiksi. Emme enää niele Joulupukkia saati ilahdu joka kerta, kun mamma löytää uuden koristelaatikon. Tunnelma ei silti katoa mihinkään, päinvastoin. Kuusijuhlan tunnelma saa edelleen mahanpohjan kutiamaan ja odotus kutkuttelee sormenpäissä. Pitkä, ihana loma keskellä talvea on herkullinen bonus, josta nauttimisen koemme kunnia-asiaksemme. Lomalla on aikaa tehdä kaikkea mukavaa, mihin muuten ei aikaa liikenisi, esimerkiksi nukkua, lasketella ja leipoa (tai tehdä läksyjä).

Lisätään vielä vähän vuosia ja vastuuta, niin lapsuuden riemunaiheesta tulee piinaava kulutusjuhla – jollei osaa suhtautua oikein. Joulukorttien lähettämiseen voi suhtautua harjoituksena: Aikuisena joutuu kuitenkin maksamaan kaikki omat laskunsa eräpäivään mennessä, ja laskuja on sentään joka kuukausi. Jos ja kun pääsee itse valitsemaan lahjoja, joita ostaa mummille ja serkuille, voi päästää luo-

vuoden aivan uusiin sfääreihin. Ei tarvitse pitäytyä turvallisissa suklaarasioissa ja parissa villasukkia, ja jokainen vastaan tuleva lehti pursuaa mitä erilaisimpia ideoita.

Valon ja toivon juhla tarjoilee uskomattoman ruokapöydän. Vuosien mittaan jokainen löytää omat inhokkinsa, mutta myös ne briljantit, mainostamisen arvoiset herkut tulevat vastaan.

Harvoin perinteisiä ruokia varioidaan yhtä innolla ja palavalla rakkaudella kuin joulun alla. Riisipuurosta halutaan kaikille sopivaa, ja sitä tehdään montaa sorttia. Nykyään jokaiselle ruokavaliolle ja erityisdieettiä noudattavalle löytyy omia ruokia. Piparkakkujen värkkämiseen ilman milloin mitään ruoka-ainetta on saatavilla satoja reseptejä yhden oikein valitun Google-hakusanan päässä.

Jatkuva odottaminen on puuduttavaa, mutta onneksi silloin voi syödä! Moni sortuu kuitenkin mässäilemään yli tarpeen, ja sitten iskee jouludarra siitä kaikesta syömisestä. Kun (mukamas) liika syöminen on havaittu, ravataan kuntosalilla ja/tai lenkillä ahkeraan, jotta niin kutsutut joulukilot karisivat ennen kesän rantakelejä. Tämäkin on ihan positiivista: kansanterveyteen tulee kiva nousujohteinen kausi. Joulupöytä on tavanomaista arkimeinuuta monipuolisempi ja useampaan ulottuvuuteen tähtäävämpi kuin sunnuntaipäivälliset.

Nykypäivänä tarjoilussa oiotaan ja pöydän antimia shoppaillaan Stockan Herkusta, eikä omaa uunia vaivata enempää kuin on pakko. Kerrankin muotivirtauksien myötäimisestä on hyötyä, sillä useat trendikkäät tahot hehkuttavat itse tehtyä ruokaa ja korostavat sen eettisen taustan katseenkestävyyttä. Toivoa on siis siitä, että ilojuhlaa viettävät lapset saavat jatkossakin nauttia täysin kotikutoisista pipareista, maittavista laatikoista puhumattakaan. Joulun jos mikä on hyvä syy kokata yhdessä koko suvun voimin!

MALLA LAITI

"Kuusijuhlan tunnelma saa edelleen mahanpohjan kutiamaan ja odotus kutkuttelee sormenpäissä."

Lankarullia ja pipareita

Paiskasin oven raivoissani kiinni.

“... ttu!”, puuskahdin. Huono päivä, kerta kaikkiaan: En tunnuttu lukioasioista yhtään mitään, olin liukastunut jäällä ainakin kolme kertaa ja kaiken lisäksi olin riidellyt tyttöystäväni kanssa, enkä edes tiedä, olimmeko enää yhdessä.

Marssin olohuoneen läpi keittiöön etsiäkseni jotain syötävää, kun katseeni osui sohvaan.

“Siiri?”

Pikkusiskoni makasi sohvalla vatsallaan, tyyny naamaan vasten, niin että vain sekainen hiuspehko näkyi.

“Siiri, mikä on?” kysyin ja lähestyin sohva. Siiri päästi nyyhkyksen ja koko keho vavahti.

“Hei, mikä hätänä?”

Siiri alkoi itkeä, ensin hiljaa ja sitten kovempaa. Hän kohoittautui käsiensä varaan ja parkaisi: “Se jätti mut!”.

Auts. Aki. Siirin ensirakkaus. Ei ihme, että itketti.

“Tule tänne”, sanoin ja istuin sohvalle hänen viereensä kiertäen käteni hänen ympärilleen. Siiri jatkoi itkuaan olkapäästäni vasten ja minä taputtelin lohdullisesti hänen selkäänsä. En tiennyt mitä olisi pitänyt sanoa. Siiri oli ollut täysin hulluna Akiin, niin kuin aina uusiin asioihin törmätessään.

Meillä oli Siirin kanssa hyvät välit. Välillä Siiri oli tosin niin veljensä pikkusisko, että useimmat ihmettelivät, oliko se edes tervettä. Kyllähän se joskus oli rasittavaa, mutta ei niin paljon, että olisin valittanut.

“Et taida mennä niihin bileisiin tänään”, totesin, kun Siiri oli vähän rauhoittunut.

“No en! En halua nähdä Akia siellä”, hän sanoi vähän ponnekkaammin. “Mutta sinä varmaan menet Ainin kanssa?” hän jatkoi.

En sanonut mitään, murahdin vain ja tuijotin edessäni olevaan television pimeää ruutua.

“Erositteko tekin?” Siiri kysyi kulmat vähän koholla.

“Riideltiin”, murahdin.

Siiri huokaisi ja rojahti selkänojaa vasten.

“Hyvin menee kummallakin. Ja joulukuu on ihan kohta!”

“Joulukuu. Sekin vielä”, tuhahtin.

“Ostit tiettenkin Akille jo joululahjan”, huokaisin.

“En. Ei kuulemma halunnut”, Siiri mumisi. “Ehkä se oli päättänyt tästä jo silloin”, hän jatkoi alahuuli taas väpättäen.

“Älä nyt, sehän oli muutenkin kummallinen”, lohdutin.

“Eikä se nyt ihan huonoimmasta päästä ollut”.

“Se jätti mut tekstiviestillä”, Siiri sähisi ja nyyhkäisi perään.

“Tekstiviestillä?” älähdin. “Okei, se on huono jätäk. Todella huono. Mutta ajattele, että pääsit pahan siitä nyt eroon”, yritin jatkaa. Hirveää yrittää olla positiivinen, kun sekä itsellään että pikkusiskollaan olivat ihmissuhdedraamat käynnissä.

“Entä sinä ja Aini?” Siiri kysyi varovasti, kun olimme olleet

hiljaa pari minuuttia.

“Mitä Ainista?”

“Mistä te riitelitte?”

“En muista. Jostain naurettavasta pikkuasiasta”, mutisin. “Jotenkin se kai liittyi niihin bileisiin.”

Pitkä hiljaisuus, istumme vain kylki kyljessä, jaoimme yhteisen mielipahan.

“Oletko jo hankkinut lahjat?” kysyin, kun en enää kestänyt hiljaisuutta.

“En, enkä taidakaan”, Siiri mumisi.

“Aiotko siis vain sulkeutua neljän seinän sisään vuoden loppuun saakka?” kysyin.

Ei vastausta. Siiri oli joskus vain niin herkkä ja tunteellinen.

Istuin hetken paikoillani ja nousin sitten äkisti. “Nyt riittää”, tokaisin. “Takki päälle, me mennään joululahjaostoksille.”

“Mitä? Nyt hetikö?” Siiri kysyi ihmeissään.

“Tasan just nyt”, vastasin.

“En halua”, pikkusisko marmatti.

“Nyt lähdet tai itket ja lähdet”, uhkasin puolitosissani. Tarvittiin vielä vähän lisää maanittelua, uhkailua, kiristystä ja lahjontaa, ennen kuin sain Siiriin liikettä. Senkin jälkeen meni vielä puoli tuntia, ennen kuin hän oli ehostautunut tarpeeksi lähteäkseen ulos.

“Ei keskustaan!” hän sanoi epätoivoisesti.

Pysähdyin hetkeksi. “Joo, ei keskustaan. Mennään Helsinkiin!”

Kaappasin Siirin mukaani ulko-ovesta ja lähdimme liukastellen harppomaan kohti bussipysäkkiä.

Aloimme pohtia vasta Helsinkiin saavuttuamme, kenelle kaikille hankkisimme lahjat.

“Isälle käy varmaan uusi solmio”, Siiri ehdotti.

“Kunhan ei ole liian kallis”, vastasin.

Aloimme kierrellä kaappoja. Meni hetken aikaa, että löysimme isälle solmion, joka oli tarpeeksi hieno maksamatta liikaa. Äidille hankimme kaulakorun, joillekin Siirin kaverille pienet pehmolelut (“Ne on niin söpöjä!”, hän perusteli) ja Ainille kirjan, jonka hän oli maininnut kiinnostavaksi. Olettaen tietysti, että olimme vielä yhdessä ja sopisin hänen kanssaan lähiaikoina.

Matkan varrella pysähdyimme askartelukauppaan, koska Siiri rakasti kaikkea käsillä tekemistä.

“Ihan hetkeksi vain”, hän sanoi. “Hetki” saattoi olla mitä vain puolesta tunnista puoleen päivään. Mutta koska hän näytti jo vähän pirteämmältä, annoin hänen mennä.

“Käyn levykaupassa”, huusin hänen peräänsä.

Kolmen vartin päästä olin ostanut Siirille levyn, paketoinut sen valmiiksi ja odottanut maitokahvin kanssa. Pian hän tuli mukanaan kassi, joka oli täynnä erivärisiä lankarullia.

“Eiköhän näistä jotain synny!” hän sanoi innostunut puna poskillaan.

Kotona hän alkoi heti neuloa uskomattomalla nopeudella. Puikkojen kilinä kuului asunnon joka nurkassa.

Jouluaaton aattona Aini soitti. Pyysimme kumpikin anteeksi ja sovimme tapaavamme joulun jälkeen.

”Hyvä juttu”, Siiri sanoi puikkojen viuhuesssa, ”olette niin hyvä pari.”

”Kiitos”, mumisin. ”Kyllä sinäkin jonkun löydät.”

Siiri tuhahti, mutta ei vaikuttanut enää niin masentuneelta kuin aikaisemmin. ”Ihan sama, olin jo unohtanut, miten kivaa sinkkuna on”, hän sanoi ja näytti kieltä.

”Mitenkäs Akin kanssa?” kysyin varovasti.

”Vaadin tavata ja annoin ymmärtää, että aika rumaa käytöstä, eikä tule ikävä”, hän ilmoitti.

Se siitä pojasta, mietin itsokseni, mutta olin tyytyväinen, että Siiri jatkoi eteenpäin.

Jouluaatto sujuikin sitten paremmin kuin mitä olimme muutama päivä sitten arvanneet. Isä ja äiti yrittivät näyttää yllättyneiltä saatuaan lahjamme, Siiri sai pieniä akryylihelmiä ja minä uuden kännykän.

”Siinä. Hyvää joulua”, sanoin Siirille ja ojensin paketoitua levyä hänelle. Hän repi paperit irti innoissaan ja hihkaisi sitten riemusta.

”Hyvää joulua”, hän vastasi ja ojensi sitten kangasmytyn minulle.

”Hieno... mytty, kiitos”, naureskelin.

”Tyhmä”, Siiri nauroi. Hän alkoi erotella myttyä erilleen ja paljastui, että siinä oli raidallinen kaulaliina ja siihen sopivat villasukat ja pipo.

”Teitkö nämä viidessä päivässä?” kysyin ällistyneenä.

”Joo. Tai, no, kudoin yötä myöten”, hän sanoi ja virnisti.

”Tosi hienot”, sanoin hiljaa ja koetin pipoa päähäni. ”Mutta luulin, että teit näitä äidille.”

”Ja äiti luuli, että tein niitä isälle”, Siiri vastasi.

”Jaksat aina sitten yllättää”, mutisin hymyillen.

Siiri vain hymyili ja nakersi pipar-kakkuaan.

AURORA LIPIÄINEN

Varoittava esimerkki Turusta ja muita ulkomaanmatkoja

Opettajien kirjavinkit jatkuvat taas, ja tällä kertaa lukusuosituksia pyydettiin kieltenopettajilta. Mukaan mahtui myös yksi filosofianope, jonka kirjasuosituksat toimituksesta johtuvista syistä eksyivät matkalla edelliseen lehteen.

Saksanlehtori Pia-Helena Bär eli PHBÄ eli Frau Bär suosittelee ressuille lukemistoksi Reijo Mäen Vares-dekkareita. "Varsinkin varhaisempi Vares-tuotanto on hauskaa luetavaa, sillä Reijo Mäki leikittelee kivasti kielellä", Frau Bär kertoo. Kirjat kertovat yksityisetsivä Jussi Vareksesta, joka ratkoo rikoksia eksoottisessa Turussa. Vares, jonka heikkoutena ovat kylmä olut ja kauniit naiset, on Frau Bärin mukaan hyvä esimerkki kaikille ressuille siitä, miten käy, jos ei suorita opintojaan loppuun.

Ruotsinopettaja Maaria Morén eli MAMO puolestaan suosittelee Sandra Brandin teosta Und dennoch leben. Kirjaan hän törmäsi ensimmäisen kerran kielikurssilla Saksassa keväällä 1992.

"Päivän, jolloin ostin kirjan, muistan elävästi, koska minulla oli kova ikävä poikaystävääni (nykyistä miestäni), jonka kanssa olin menossa elokuussa naimisiin", MAMO kertoo. Und dennoch leben kertoo kirjailijan omakohtaisen selviytymistarinan holokaustista ja mahdottomasta rakkaudesta saksalaiseen upseeriin.

"Palasin kirjaan vuosia myöhemmin ja se oli mielestäni yhtä kaunis kuin ensimmäisellä kerralla. Se toi ja tuo edelleen mieleeni kauniita muistoja sekä tuosta kesästä ja sen ihanista tapahtumista että myös tunnelmasta, joka minulla oli tuona toukokuuisena päivänä kaukana kotoa."

IB-englanninopettaja Anna "ANMA" Martikainen on mitä ipparimaisimpaan tapaan vastannut suomenkielisiin kysymyksiin englanniksi ja kansalliselle puolelle tyypil-

lisellä itsepäisyydellä toimittaja jatkaa tästä välittämättä suomeksi. ANMA suosittelee ressuille kirjaa Life of Pi, joka – kuten otsikkokin kertoo – kertoo Pi-nimisen miehen elämästä. Kirja kuulostaa ressuille helposti samaistuttavalta, sillä ressujen tapaan myös Pi etsii totuutta.

"It certainly wasn't an easy decision, as I have read many terrific books. But this is a story that can be read on many levels and also offers many different interpretations. I like books where readers can decide what it means, and when the text can be opened up to debate. It's also quite funny at times, and I think it's important to read things that make us laugh", ANMA valottaa syitä, miksi valitsi juuri tämän kirjan.

Filosofiaa ja elämänkatsomusta opettava Anna Backholm eli ANBA suosittelee Pärskeiden lukijoille Maarit Verrosen romaania Luolavuodet. Kirja on suomalaista fantasiaa ja kertoo luolien tutkimisesta ja kivikaudesta.

"Pidän siitä, miten päähenkilö kulkee omanlaistaan tietä elämässä, sekä luonnonläheisyydestä", ANBA sanoo. Kirjaa hän suosittelee luettavaksi mukavassa löhöasennossa omassa rauhassa.

Jos tunnet tämän artikkelin lukemisen jälkeen suunnatonta kaipuuta kirjojen ihmeelliseen maailmaan, niin vielä ei ole liian myöhäistä kirjoittaa Joulupukille ja toivoa lahjaksi lukemista.

AINO TUOVINEN

I B SPECIAL

MARKUS MYLLYMÄKI talks about amazing horses, special students, special school systems, diversity, philosophies of life, mad skills in writing essays and papers, bullshitting your way through as well as the mountain to climb in the near future. In short, “perus IB”.

All IB students are special. And not necessarily always the good type of special. Some are special, in the gifted sense. Some are special in the “let him eat those crayons if he wants, he is a special kid” way. Most of us are a balance of the two. Some of us listen to songs like Amazing Horse and the Mission Impossible theme song, both on a 10 hour loop, while pumping out essays and lab reports. IB students can be damn fast when writing papers, churning out text at a pace that can only be compared to a 10-year, who thinks someone is wrong on the internet. Except that we write with better grammar. And we actually make sense.

That’s what makes us made for IB students, because IB is special too. IB is done in 2 years, compared to the 3 years of the Finnish system. IB concentrates on only 6 subjects compared to the broad mishmash of the Finnish system. And I find that better, as most future jobs probably will never require knowledge from subjects like religion and philosophy. An easier way to learn these subjects is to go to an average Finnish drunk, and listen to the rabble about their life philosophy, while waiting for a metro or a bus. And as we all know, there is no shortage of these “teachers” here in Helsinki. And they would gladly teach for free. Then again, the positive side of having just a few subjects is the negative side as well. Although the emphasis of the HL subjects make sense, as we consciously chose these subjects to get us further in our life. Most universities require either a grade average or a good grade from a certain HL subject. So, what is the need for only 3 SL subjects? Wouldn’t it be better to give more choice and more subjects to students? The HL subjects take us to our universities, but the SL subjects hardly have an effect, and surely it would teach students more by making the curriculum broader.

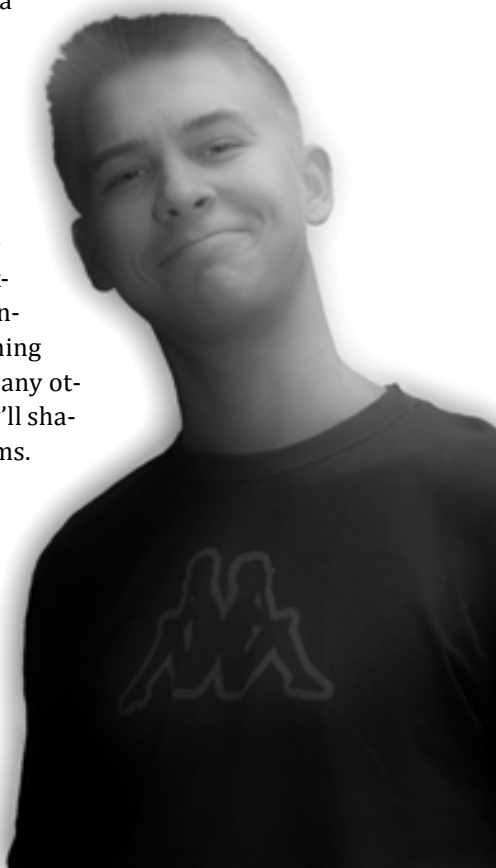
For those who don’t know, for those who want to know and for those who want me to say it again, so they can feel good about themselves: IB is hell. As the previous IB article already discussed, nobody knows why so many apply for such a thing, willingly. Yet they do, year after year, again and again. And the reason isn’t just because it is in English, you learn more from IB as well. There’s something in every IB student that I have met that is different from most people; IBs seem like they know a lot. This doesn’t mean that they are smarter than everyone else, or that your IQ automatically shoots up when you study in the IB. IBs just seem to know everything, having self-confidence to challenge everything, even though they have no clue what they are talking about. IB teaches its students the holy skill of BS, bullshitting.

IB students do everything as late as possible, it’s a

well-known fact. When a deadline approaches, flocks of students frantically rush to their computers and start writing, hammering it away. The sixth sense of all IBs, BS, comes to play and the world is yet again force-fed thousands upon thousands of words of useless, yet smart-sounding text. I remember writing a 1000+-word math project, late in the evening, in around 1 and a half hour, and getting a six or a seven for it. Why do we do this? Why don’t we ever think of doing it out of the way, early on? Well, we are special. And the fact is, once we slack off once, there is no time to write anything so early, as there is probably a lab report or essay due in the coming days. Or there just was an array of essays and labs due in the past week, and any self-respecting human being would lift their legs up a bit.

So, that is IB in essence, surviving all the hassle. There is no time to rest, no time to contemplate on doing something beforehand. It’s just a rat race from start to finish. Every subject has deadlines for papers, essays, projects, and there is always some deadline that creeps closer, inch by inch. And you know it. You know it’s coming to get you, you know it will soon push you up to the computer again to write something frantically. And you know you won’t change your habits. You know you will do it again. It’s how IB works.

And for the uneducated mind, that is IB for you. While I’m writing this, I know I have math as a constant headache (a looooooot of mistakes), as well as lab reports, some of which I can’t remember what they are about, an English oral activity, exams are coming up and the Extended Essay, the humongous monster, is looming large in the future. Ask any other IB student, and they’ll share their similar problems. I chose IB, and I guess I have to survive it. Why do I survive it? I guess because I’m a bit special.

Wanhojen päivä

- näin varaudut!

Mitä on odotettavissa? Punaisia poskia, tallottuja helmoja ja rutkasti hauskaa. Pärskeitä kokosi viime vuoden wanhojen vinkit tämän vuoden wanhoille.

Hiukset ja meikki

Varaa aikaa hiusten laittoon ja meikkiin. Jos menet kampaajalle, valmistaudu siihen, että etukäteen sovittu aika ylittyy.

Valitse kampausta, joka kestää tanssimisen ja pomp-pimisen. On inhottavaa lähteä kesken päivän epätoivoisesti etsimään kampaajaa, joka korjaisi hajonneen kampauksen.

Pidä lakkaa ja pinnejä mukana. Kampausta on pidettävä yllä ja kyettävä itse korjailemaan päivän aikana. Sama pätee meikkiin. Ota meikkipussi mukaan ja laita pala puuteripaperia käsilaukkuusi, jotta voit pikaisesti puuteroida nenänpääsi.

Poikien ei tarvitse varata hiustenlaittoon samaa aikaa kuin tyttöjen, mutta perusasioista kannattaa pitää huolta. Käy siis aamulla suihkussa ja kampa puhtaat hiukset siisteiksi. Jos laitat geeliä, vältä yliannostusta.

Vaatteet

Puvun voi joko ostaa tai vuokrata. Wanhat ovat muutenkin hintavaa puuhaa, joten kannattaa harkita, paljonko on valmis maksamaan asustaan. Tyttöjen on huomioitava puvun hinnan lisäksi mahdollisista korjauksista koituvat kulut. Nämä kannattaa selvittää ennen kauppojen tekemistä.

Pojat puukevat yleensä päälleen mustan frakin. Tämä on varma valinta, mutta asustaan voi tehdä myös persoonallisemman. Esimerkiksi toissa vuonna erään vanhan kaulalla komeili le-goista väsäty rusetti.

Sovittaessasi pukua mieti tarkkaan, istuuko puku. Voit hyppimällä ja pyörähtelemällä kokeilla, kuinka se toimisi tanssiessa. Mekon helmaa tallotaan melko varmasti, joten valitse sellainen puku, joka kestää tallomisen, ei tipu päältä eikä ratkea. Tyttöjen on hyvä sovittaa puku ne alusvaatteet päällä, jotka aikoo pukea juhlapäivänäkin. Puvun alta vilkkuvat rintaliivit eivät näy hyvältä.

Itse tansseihin muista ottaa mukaan pukusi sävyistä lankaa ja neula. Ole myös valmis korjaamaan vannehameesi. Älä pelkää pyytää apua muilta wanhoilta. Oman puvun korjaaminen yksin on vaikeaa, ja parhaassa tapauksessa saat uuden tuttavuuden.

Ota vaihtovaatteet jatkoja ja illallista varten. Vaikka alkupäivästä vielä olet aivan innoissasi prinsessapuvustasi, illan tullen alat toivoa päälle jotain kevyempää ja jalkaan jottain mukavampaa kuin parin korkokenkiä.

Koita sopia vanhempiesi kanssa, että nämä ottavat il-tapukusi mukaansa viimeisen tanssisi jälkeen. Tämä helpottaa huomattavasti loppuiltaasi, kun ei tarvitse kantaa isoa ja kömpelöä pukupussia mukana.

Pidä takki mukana. Wanhat tanssitaan keskellä talvea ja siirtymät paikasta toiseen kävellen.

Kengät

Tarvitset hyvät tanssikengät sekä vaihtokengät ulkona liik-kumista varten. Kannattaa myös varautua vaihtokengillä jatkoja varten, koska Valkoisen salin tanssien jälkeen jalat voivat olla todella kipeät.

Tanssikenkien tulee sopeutua tanssimiseen. Piikkikoroilla on vaikea laukata alkupoloneesissa. Kengät kannattaa myös ajaa sisään ja ne voi laittaa jalkaan jo harjoitusvaiheessa. Ei kannata miettiä, että näin erottuisi muista. Loppukurs-sista monilla on jo tulevat tanssikenkensä jalassa.

Pari

Moni stressaa parin löytämistä, mutta ei huolta, kaikille löy-tyy pari. Lähes kaikki pojat tanssivat aamupäivällä ja illalla kahdesti. Näin ollen jokainen tyttö pääsee tanssimaan poika parinaan.

Kuten kurssin aikana tulet huomaamaan, tanssiessa pari vaihtuu koko ajan. Lopulta ei olekaan niin kovin paljoa väliä, kenen kanssa saliin astelee, koska tanssii suurimman osan ajasta muiden kanssa. Jos kuitenkin ha-luaa kävellä saliin ja salista ulos itselle eri-tyisen henkilön kanssa ja ottaa parin kanssa valokuvan iltapäivällä, kannattaa mennä roh-keasti kysymään tätä pariksi.

Ole huomaavainen pariasi kohtaan. Näin teet hänenkin päivästäan muistetta-vamman. Jos olet poika ja olet kahden tytön parina, pyri ottamaan kummatkin parisi tasapuolisesti huomioon vä-littämättä siitä, onko toinen näistä ihastukseksi tai jopa tyt-töystäväsi.

Aikataulu

Älä myöhästele. Herää aamulla aikaisin, jotta ehdit koululle ajoissa. Kun olet paikalla vähintään puol tuntia ennen tans-sisi alkua, ehdit vielä hieman rauhoittuakin.

Ilta-päivällä on paljon luppoaikaa. Syöminen kannat-taa ajoittaa tähän väliin. Muista kuitenkin pitää hammaslan-ka mukana. Ruoanmurut hampaiden välissä on harmillinen yksityiskohta muuten hienossa valokuvassa.

Asenne

Älä odota päivästä ihmeitä. Nautit päivästä eniten, kun et aseta sille suuria odotuksia. Näin et myöskään pety, kun hel-ma repeää tai pari jättää tulematta jatkoille.

Suhtaudu päivään positiivisesti ja juhli avoimin mie-lin. Älä jää murehtimaan pieniä asioita. Mokia tulee ja tans-siaskeleet unohtuvat, mutta ne kuuluvat asiaan ja niille voi nauraa.

EMMI PELTONEN ja SUSANNA UKONAHO

Ressun historiallisia seuroja ja kerhoja

Ressun historia on pitkä, eikä näin ollen liene yllätys, että aika monenlaista toimintaa täällä on ehditty harjoittaa. Olen ottanut tehtäväkseni hieman tutkia ja valottaa erilaisten kerhojen historiaa ja esitellä niitä lyhyesti. Haluaisin myös rohkaista harrastamaan historiaa, sillä se on sangen kiinnostavaa puuhaa näin kaamoksen keskellä.

Osa Ressun seuroista on toiminut vain lyhyen ajan – perustajan lähdettyä toiminta on lakannut kiinnostuksen puutteen vuoksi. Osa on toiminut hieman kauemmin – tietyt yhteiskunnalliset trendit ovat pitäneet niitä yllä ja vastaavasti aikanaan katoamisellaan syösseet ne historian hämäriin arkistoihin. Osa kerhoista on toiminut yli vuosisadan ja jatkaa edelleen toimintaansa – loistavana esimerkkinä Pärskeitä-lehti. Aluksi haluan sanoa, että historian tutkiminen on osoittautunut yllättävän mielenkiintoiseksi touhuksi. Sitoutuessani tehtävään olin ajatellut hieman tuoreempia tapauksia, mutta aika pian löysin lukupöydältäni Helsingin Suomalaisen Realilyseon 25-vuotiskirjan vuodelta 1916. Kirjeveitsellä sivujen avaamisen jälkeen pääsin lukemaan neitseellistä tekstiä, jota edes kukaan edellisistä rehtoreistamme ei ole päässyt lukemaan. Ja mitä aarteita sieltä löytyikään! Ikivanhaa tekstiä, jota eivät myöhempien aikojen erehtyneet tulkinnat ole päässeet pilaamaan, kertovat meille aikansa kerhoista. Osa on ollut aivan legitiimejä ja puhtoisia virallisia kerhoja, osa hieman epäilyttävempiä.

Voimistelu ressun tiellä pitää

Moni on varmasti huomannut pokaalikaapin juhlasalin edessä. Se, jossa on kuvia voimistelujoukkueista. Ensimmäinen Ressussa toiminut voimisteluseura oli nimeltään Tarmo, joka perustettiin viidesluokkalaisten oppilaiden toimesta voimistelun opettajan Ulfssonin innoittamana alustavasti vuonna 1895 silloisen OPKH:n eli Toverikunnan alaisuuteen. Tämä ei kuitenkaan kelvannut pidemmän päälle, ja 1899 seura itsenäistyi ja otti nimen Tarmo. Koska Tarmo kelpuutti jäsenikseen vain viidesluokkalaisia ja sitä vanhempia oppilaita, perustivat alempiluokkalaiset oman seuransa, Yrityksen. Yritys toimikin eräänlaisena ponnahduslautana Tarmoon, ja siinä missä Yritys keskittyi harjoitteluun, Tarmo osallistui myös aktiivisesti kilpailuihin. Mainittakoon Tarmon saavuttama koululaissarjan ensimmäinen palkinto Suomen Valtakunnan Urheiluliiton järjestämällä Tampereen yleisillä voimistelujuhlilla 1906.

Vuonna 1902 perustettiin voimisteluseura Katajaiset, joka oli ainoastaan entisille ressuille tarkoitettu voimisteluseura. Katajaiset saavutti aikamoisen maineen viime vuosisadan ensimmäisellä puoliskolla ja oli monta kertaa Suomen joukkuevoimistelun mestari. Katajaisten jäseniä kelpuutettiin myös Suomen edustajiksi olympialaisiin, mikä kertoo jotain heidän tasostaan. Kirjat mainitsevat Katajaisten näytösmatkan Keisarikunnan Venäjän pääkaupunkiin Pietariin, jossa yleisö hurrasi Mihailovin maneesissa ja vaati

Tarmon voimistelujoukkue

eräitä ohjelmanumeroita esitettävän jopa kolmeen kertaan. Katajaisten toiminta kuitenkin loppui 1960-luvun alkupuolella, eikä Tarmoa ja Yritystäkään ole enää olemassa.

Poliittisia radikaaleja? Mekö? Pelkkiä opiskelijoita vain...

Ainut nykyään vähääkään poliittiselta vaikuttava ryhmä täällä taitaa olla OPKH. OPKH:n esi-isä oli nimeltään Toverikunta, ja se perustettiin 1895 viidesluokkalaisten ja silloisen opettajan Nykopin toimesta luomaan yhdyssiteitä eri luokkien kesken (vaikuttaa siltä, että kommunikointi poikiluokittain oli silloin harvinaisempaa kuin nyt). Aika pian toiminnan aloittamisen jälkeen perustettiin kaksi lehteä, vakavamielisempi Toveri ja pilailulehti Veitikka. Parin vuoden päästä kuitenkin todettiin, että kahden lehden toimittaminen oli aika raskasta puuhaa, joten lehdet yhdistettiin Pärskeiksi 23. lokakuuta 1897. Näin ollen Pärskeitä viettää tänä vuonna 114-vuotis syntymäpäivää!

Koska aikoinaan ei Ressussa tyttöjä liiemmin liikuskellut, piti hän sitä järjestää sopivia parittelutilaisuuksia, jalo taito, joka on nähtävästi kulkeutunut sangen hyvin nykyiselle OPKH:lle. Nämä tunnettiin nimellä tippakonventti, jotka olivat juhlat, joihin sai kutsua naistuttavia. Sangen pian säädet-

tiin kuitenkin sääntö, että ”kukin saa niihin tuoda korkeintaan ’2 lemmikkiä”, syistä joita ei sen tarkemmin määritellä. Tippakonventeissa lausuttiin runoja, juotiin limonaattia (oliko sitä jo silloin?), tanssittiin ja esitettiin voimistelunäytöksiä. Tämä on tietenkin virallisempi versio asioiden kulusta, muistakaamme, että nuoret olivat silloinkin nuoria.

Radikaalia suuntausta edusti mystinen 1903 muodostettu epävirallinen ”poikaliitto”, joka tarkoituksenomaisesti ei laatinut mitään kirjallista materiaalia toiminnastaan. He olivat enimmäkseen aktivistien (radikaaleimpien venäläistämistoimenpiteiden vastustajien) poikia ja sukulaisia, jotka toimivat vapaa-aikanaan läheteinä, ja he lupasivat toisilleen ”kaikessa toimia isänmaamme hyväksi, toistaiseksi työskennellä passiivisen vastarinnan miehinä, mutta toimia aktiivisesti, so. asevoiminkin, jos niin tarvittiin”. Ensimmäisiä hieman radikaaleja tekosia oli Keisari Nikolai II:n muotokuvan tuhoaminen juhlasalissa. Aamurukous tyhjiä kehysten seurassa oli jotain sangen kiusallisen tunnelmallista. Mutta asia ei jäänyt muotokuvaan: neljä poikaa suunnitelti vakavasti kenraalikuvernööri Bobrikovin (joka muuten kävi kerran Ressussa) murhaa. He olivat kokeilleet, kuinka lähelle onnistuisivat pääsemään häntä: Uspenskin katedraalin jumalanpalveluksessa heidän onnistui päästä parin kolmen metrin päähän. Pojat aikoivat heittää pommin (he olivat tietoisia sivullisista uhreista) Bobrikovin päälle, kun hän olisi kyykistyneenä alttarin eteen. Pojat eivät kuitenkaan saaneet pommia käsiinsä, ja koska heille olisi ampuma-aseita tiedossa 1904 syksyksi, he lykkäsivät suunnitelmiaan. Po-

jat olivat kuitenkin helpottuneita, kun uutinen Schaumanin teosta levisi vapauttaen heidät hurjasta suunnitelmastaan.

Mainittakoon myös, että eräs ressu nimeltä Martti Eklund tapasi kerran Tampereen sosialistikokouksessa kaksi herraa, jotka joitakin vuosia myöhemmin tunnisti Leniniksi ja Staliniksi.

Sisällissodan jälkeen suojeluskuntalaisuus muodostui monen oppikoululaisen toiseksi kouluksi, ja yleinen kansallismielisyys oli muotia. Akateemisella Karjala-seuralla oli jaosto Ressussa, ja 1935 Ressuun perustettiin Karjala-Seura. Tarkkaavaiset ressut ovatkin saattaneet huomata historian neljännen kurssin kirjassa sivulla 75 olevan tekstin ”Ryssää silmään” -nimisestä ampumakilpailusta, jonka järjesti Helsingin Suomalaisen Lyseon (silloisen Ressun) eräs lehtori.

Hei älkää unohtako meitä!

Muita Ressussa toimineita seuroja ovat muun muassa 1914 perustettu Sarastus-niminen raittiusseura, joka toimi jonkin aikaa melko aktiivisesti, mutta joka hiljalleen kuoli pois 30-luvun jälkipuoliskolla, 1929 perustettu Verso-niminen luonnontiedeseura, joka toimitti omaa Verso-lehteäänkin. Verso aloitti luonnonhistorian kerhona, mutta 30-luvun alussa lintubongauksesta tuli tärkein toiminnan muoto. 40-luvulla taasen fysiikka, kemia, tähtitiede ja geologia tulivat painopisteeksi. 1949 Versosta tehtiin lopullisesti biologiakerho, ja sen toiminta jatkui muutamia vuosikymmeniä.

JULIUS SELIGSON

Abiturusten saunaanlähtö v. 1938

Kampus vierailee paratiisissa

Pikkuressut keskustassa näkevät pahaa unta, lukio on siirtomaa ja kampus valtakunta... Piileekö painajaisessa jotain hyvää, vai onko pienikin hyvä silmänlumetta?

Painajaisten selvittäminen lähtee psykoanalyysinkin mukaisesti liikkeelle menneisyydestä, joka ei tässä tapauksessa ole kaukana nykyhetkestä. Helsingin Sanomat järkevisti hegemoniaamme uutisoimalla marraskuun alussa opetusviraston suunnitelmasta, jonka mukaan kaksitoista Helsingin kaupungin lukiota yhdistettäisiin kolmeen kampukseen syyslukukaudesta 2013 lähtien. Lukiomme olisi näillä näkymin ajautumassa pakkoliitokseen Sibelius-lukion, Etu-Töölön lukion ja Vuosaaren lukion kanssa!

Ei liene yllättävää, että hanke herätti koulumme käytävillä laajaa ihmettelyä ja keskustelua muutamaksi päiväksi. Erityisesti ehdotuksen negatiivisemmat piirteet ja painajaista sivunneet uhkakuvat nousivat pinnalle. Heikommilla keskiarvoillaan Vuosaareen tai Etu-Töölöön selvinneet lukiolaiset pääsisivät käsiksi Ressun harvoille valituille tarjotuihin opiskelutiloihin, jolloin korkean pääsykeskiarvomme merkitys häviäisi lähes olemattomiin. Lukioden yhdistymisessä syntyvän yli kaksituhatpäisen ihmismassan seurauksena lukion sisäinen yhtenäisyys kärsisi: neljän eri opinahjon välillä palloilevasta joukosta olisi nykyistä vaikeampaa eritellä tuttuja kasvoja ja törmätä kavereihin. Matkustaminen tuottaisi ongelmia tunneille ehtimisen kannalta, joten välitunnit ja samalla koulupäivät pitkittyisivät.

Erästä itse suunnitelmaan sisältyneen terminologisen väärinkäsityksen aiheuttamaa virheellistä oletusta on kuitenkin syytä oikoa. Opetusviraston linjanjohtajan mukaan ”lukioita ei olla yhdistämässä, vaan ne jatkavat muuten omina lukioinaan”, joten ominaan jatkavien lukioden liittoumaa ei voi sanan varsinaisessa merkityksessä kutsua kampukseksi. Opetussuunnitelman toteutuessa tulevat lukiolaiset voisivat valita kurseja mistä vain oman niin sanotun kampuksensa lukioista, luonnollisena vaihtoehtonaan opiskella ainoastaan luotettavien seinien suojassa.

Ehdotusta perustellaan ikäluokkien pienentymisellä. Helsingiläisiä lukiolaisia tulee ennusteen mukaan olemaan vähemmän kuin nykyään, minkä ohella lukioille annetut määrärahat supistuvat. Koska ikäluokkien pieneminen on vain väliaikaista, pakkoliitosta pidetään esimerkiksi lukioden lakkauttamista helpompana tilapäisratkaisuna eli pitkällä tähtäimellä pienimpänä pahana. Järjestelmä mahdollistaisi myös muuten karsittavien, nykyäänkin alhaisen osallistujamäärän takia vaakalaudalle ajautuvien sekä ilman muuta mielenkiintoisten soveltavien kurssien pelastamisen yhdistämällä niitä koulujen välisiksi.

Jospa järjestelyn mahdollisuudet rajattaisiin vain erityiskurssien ja bonuksena yksittäisille opiskelijoille ongelmallisten rästikurssien suorittamiseen? Vaikka aikataulujen sovittaminen yhteen onnistuisi yli odotusten, opetuksen olisi mielekäästä pysyä enimmäkseen kotilukiossa juuri yhtenäisyyden, korkean pääsykeskiarvon säilymisen sekä yöuntemme takaamiseksi. Hyviksi havaittuihin opetuskäytänteisiin tulisi väkinäisiä kompromissiratkaisuja, ja kaikkien koulupäiviä pidennettäisiin turhaan niiden muutamien vuoksi, jotka jaksaisivat matkata koulujen välillä ainoastaan toisaalla järjestettävien erityiskurssien perässä.

Loppujen lopuksi vain harvat opiskelijat vaivautuisivat suorittamaan opintojen kannalta välttämättömiä kurseja toisella koululla. Ainoa varteenotettava motivaattori sellaiselle toiminnalle olisi törmäminen tuttuihin ei-resuihin samalla kurssilla ja kiinnostus vieraan lukion toimintatapoja kohtaan. Ongelma koskee myös vapaavalintaisten erityiskurssien järjestämistä: herättäisikö paria porrasta huomattavasti pidemmän välimatkan päässä ja selvästi vieraammassa opiskelutilassa sijaitseva kurssi välttämättä ahkerimmankaan ressurssin halua uhrata vapaa-aikaansa?

Niin sanottua kampuksista olisi äärimmäisen helppoa boikotoida joukolla, eikä siitä taatusti tulisi valtakuntaa ja lukioista siirtomaata ilman lukiolaisten omaa suostumusta. Avainkysymykseksi nousee, osoittautuuko järjestely lopulta tarpeettomaksi paperinpyörittelyksi vai piileekö siinä todellista konkreettisesti toteutuvaa hyötyä. Painajaista toistaiseksi keskeneräisestä suunnitelmasta ei kuitenkaan saa, elleivät osallistujamäärältään vajaiden kurssien säilyttäminen tai rästikurssien suorittamisen helpottaminen

ole myrkyä jollekulle. Ja onhan ratkaisu vain väliaikainen.

AXEL HACKMAN

Hampaankolossa

Bachin terrorisointi lopetettava!

Kaikki ressut tuntevat tilanteen: rehtori pitää lyhyen ja ytimekkään aamunavauksen ja päättää sen terveellisen Bachin soittamiseen. Tämä muutaman minuutin annos terveellistä musiikkia on monelle ressulle tärkeä henkireikä ennen työhön ryhtymistä, jolloin on aikaa ottaa mikrotorkut tai muuten vain lepuuttaa aivojaan. Eräät matemaattisten aineiden opettajat ovat kuitenkin ottaneet tavakseen aloittaa opetus terveellisen musiikin vielä soidessa.

Tämä on huutava vääryys. Ensinnäkin, aamunavauksille on varattu tietty aika toisen tunnin alusta ja siksi myös toista tuntia edeltävä välitunti on lyhyempi kuin muut. Tämän vuoksi opettajilla ei pitäisi olla mitään oikeutta aloittaa opetusta kesken terveellisen musiikin soimisen ja näin viedä oppilaiden kallista lepoaikaa.

Toiseksi: en tiedä, kuinka rakas rehtorimme musiikin terveellisuuden määrittelee, mutta olen aika varma, että kaik-

ki terveellisyys häipyy kuin tuhka tuuleen, mikäli opiskelijalta vaaditaan samaan aikaan keskittymistä matematiikkaan. Me kaikki emme ole luontaisia multitaskaajia, jotka osaavat imeä samaan aikaan terveellisiä vaikutteita Bachilta ja matikanopettajalta.

Eräs nimeltä mainitsematon opettaja vieläpä väitti, että läksyjen tarkastaminen Bachin soidessa olisi jotenkin ylevää tai mielialaa kohottavaa. Tämä on pelkkä tekosyy! Sitä paitsi monet varmasti kokevat päinvastoin tunnelmaa latistavaksi sen, että heidän pitää keskittyä opetukseen, vaikka muissa luokissa oppilaat vielä nuokkuvat pulpettejaan vasten terveellisen musiikin tahdissa.

Vaadin, että tietyt opettajat lopettavat välittömästi terveellisen musiikin terrorisoimisen ja antavat oppilaiden kuunnella!

-Terveellisen musiikin ja mikrotorkkujen ystävä

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

"Mä laitan jonkun muodollisen kirjaan liittyvän tehtävän, minkä te niinku muodollisesti teette."

"Kaveri ei tunne häpyä. [luokka nauraa] Eiku siis mä meinasin... Vanha tyyppi, mä en aina ihan tiedä, miten nuoret puhuu."

"Loimaa on syvältä."

"Mä lähetän teidät vielä sinne Vuosaaren lukioon!"

"Henrik kahdeksas oli aina pienessä lärvissä ellei sitten vähän suuremmassakin."

"Ne halus nuoleskella Kekkosen systeemeitä."

"Ei pidä ihan paikkaansa, että 'Finnish trains leave in time.'"

"Eläytykää orjan asemaan. Masentaako?"

"Nyt iski dementia!"

"Nyt tarkkana! Tää on aika villiä!!"
(Opettaja puhuu polynomin jakamisesta polynomilla jakokulmassa)

"Mulla on just nyt sellanen samanlainen olo kun silloin kun mä haen mun lapsia päiväkodista."

"Toisilla oli isorokko ja muuta sellaista tuontitavaraa – toisilla ei ja sitten kuoltiin."

"Kidnappaus ja vastakäännytys... kuulostaa hyvältä!"

"Keravallakin oli sellanen dynaaminen... interaktiivinen... galaktinen yhteys."

"Suomen pankin pääjohtaja makaa humalassa pöydän alla."

"The doctor still earns less than a plumber. Miettikääs sitä kun luette sinne lääkikseen!"

"Naismainen mies. [purskahtaa nauruun] Mennään nyt kattoon sitä leffaa ettei jollekulle tuu vääriä mielikuvia."

"Tylsää porukkaa. Ketään ei kiinnosta."

"Johannes Virolainen eli Vihannes Jorolainen, jota ei voitu valita presidentiksi koska se ei juonu viinaa."

"Paitsi ne hullut jotka lukee hissaa..."

"Ruotsis ei oo visitera-verbiä muuta kun sanassa ruumiinavaus."

Oppilas: "Haluuks sä vilauttaa..."

Ope: "Mult aina silloin tällön tota kysytään."

"Ei nyt Kustaa III:ta oteta vaikka muuten hauska heppu onkin."

"Hetä kun kissa on poissa sijaishiiret hyppivät pöydällä."

"Entinen ressu – siis ihan pöpi."

"Niillä oli lapsia, jotka sekaantuivat toisiinsa."

On English speeches:

"Nobody's died yet. A couple have fainted, but none have died."

**"Mummelit työntää
nurkkaan niin
masentuuhan
siinä."**

"Mä meen nyt tänne piiloon."

"Me ollaan sit kaikki samassa hirressä."

(Koskettaa positiivisesti varattua kappaletta)

"Nyt mä oon tosi positiivinen kun se kaikki (varaus) tuli muhun."

"Se on niinku tosielämässäkin: ei kukaan kahta ämmää jaksa."

"Mul oli just ykkösten tunti siellä. Mä meinasin kuristaa ne."

"Koo uu äs äs ee aa - eli kusessa."

"Ruotsin paras puolustus on aina ollu Suomen armeija."

"Vihdoin pääsin kostamaan esi-isän orjuuden!"

"Tuol menee poliisit. Mitä hitto, onko ne mua tullu hakemaan? Älkää sanoko, et mä oon täällä."

"Pulla on huono hiilihydraatti. Mielummin konjakkia!"

"Pitäkääs lärvinne kiinni. Mä oon nimittäin Führer."

"Ai saanks mä karkin? Mä otan mieluummin kepposen."

"Kaikki teistä on varmaan joskus pidelly jotain epämääräistä kappaletta kädessä ja miettiny mistä sitä pitäis tukea."

"Jumala näkee kaiken mut te voitte tehdä mitä haluatte."

"Sillon mussa heräs sellanen anarkistin vaisto."

"Tää ei oo mitään Silvanin keksintöä."

"Kielistudiossa kuulee paljon sellaista, mitä ei haluaisi."

"Puhukse vanhempainillasta? Mä luulin et jostain kotibileistä!"

"Jos luovut Kristuksesta, saat lehmän."

"Tai ei niin suoraviivaista kävelyä perjantai-iltana... Vois olla tasoliikettä."

"Mä käyn kattoon oisko joku viehättävä opettaja keittänyt kahvia."

"Jää sit lopuks aikaa vaikka kerrata. Pitää levyraati."

"Fysiikassa ei ole mitään muuta vikaa kuin se, että se on käytännöllistä."

"Me ollaan sadistisia olentoja me maikat."

"Mikä on se kaikin puolin mätä paikka? Turku!"

"Jos teille on luontaista olla pensaassa, niin tulkaa pois sieltä."

"En oo käyny jysäyttämässä taloja nurin, niin en tiä."

"Joku samurai löi sitä päähän Japanissa. Olis pitänyt lyödä kovempaa. No joo, poistetaan toi recordeista."

"Toivossa on hyvä elää, varsinkin kun mun kolmas nimi on Toivo."

"Kuka vittu keksi maanantait?"

"On myös sellaisia postilaatikoita, jotka syövät... Ehkä mä oon kattonu liikaa leffoja."

"Koukku-aura... hei nyt mä ymmärrän."

"Ai hemmetti ku tulee sanottua kaikkee typerää."

"Jos teillä jollakin on lähellekään yhtä huono muisti kun mulla, niin joku voi olla unohtanut."

"Perjantai-iltana viimeisellä tunnilla saadaan vielä nauttia välimerkeistä."

